2015-09 • EKİM • 7 TL. (KDV dahil) • (KKTC: 8,5 TL)

LE MANYAK

/LeManyakDergi

@ManyakDergi

ISSN 0-1301-0247-4

9 770130 102479

Deli gibi ölmek fıtratımızda var!

KAŞINTI

UZAY ÇÖPÜ

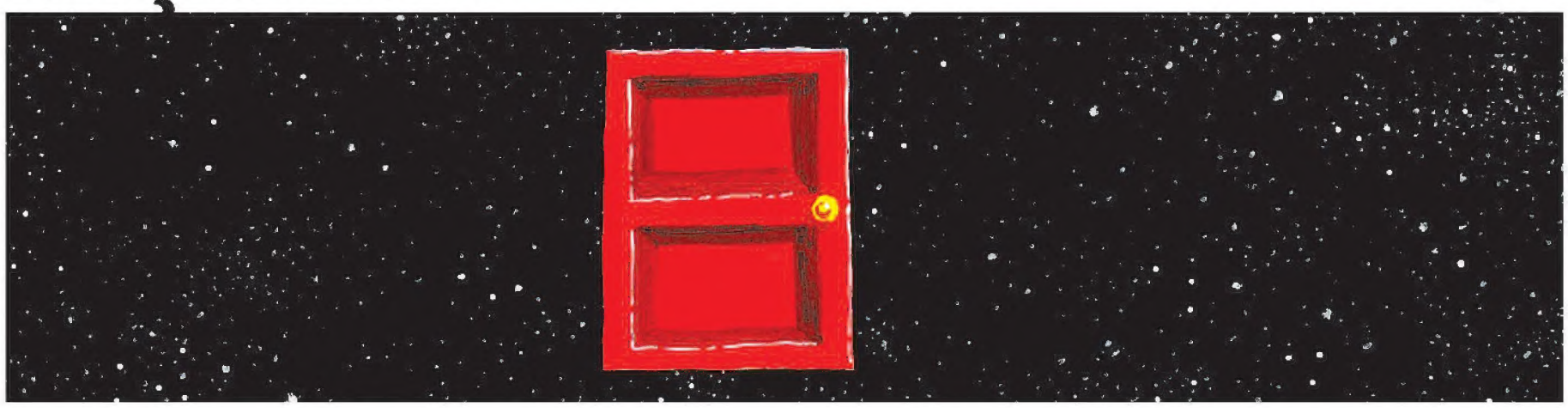

Tarihin sonu gelmişti artık. Doyumsuz hazzın kapıları herkese açılmıştı. Bunu kaçırmamalıydı. Kaçıramazdı. . .

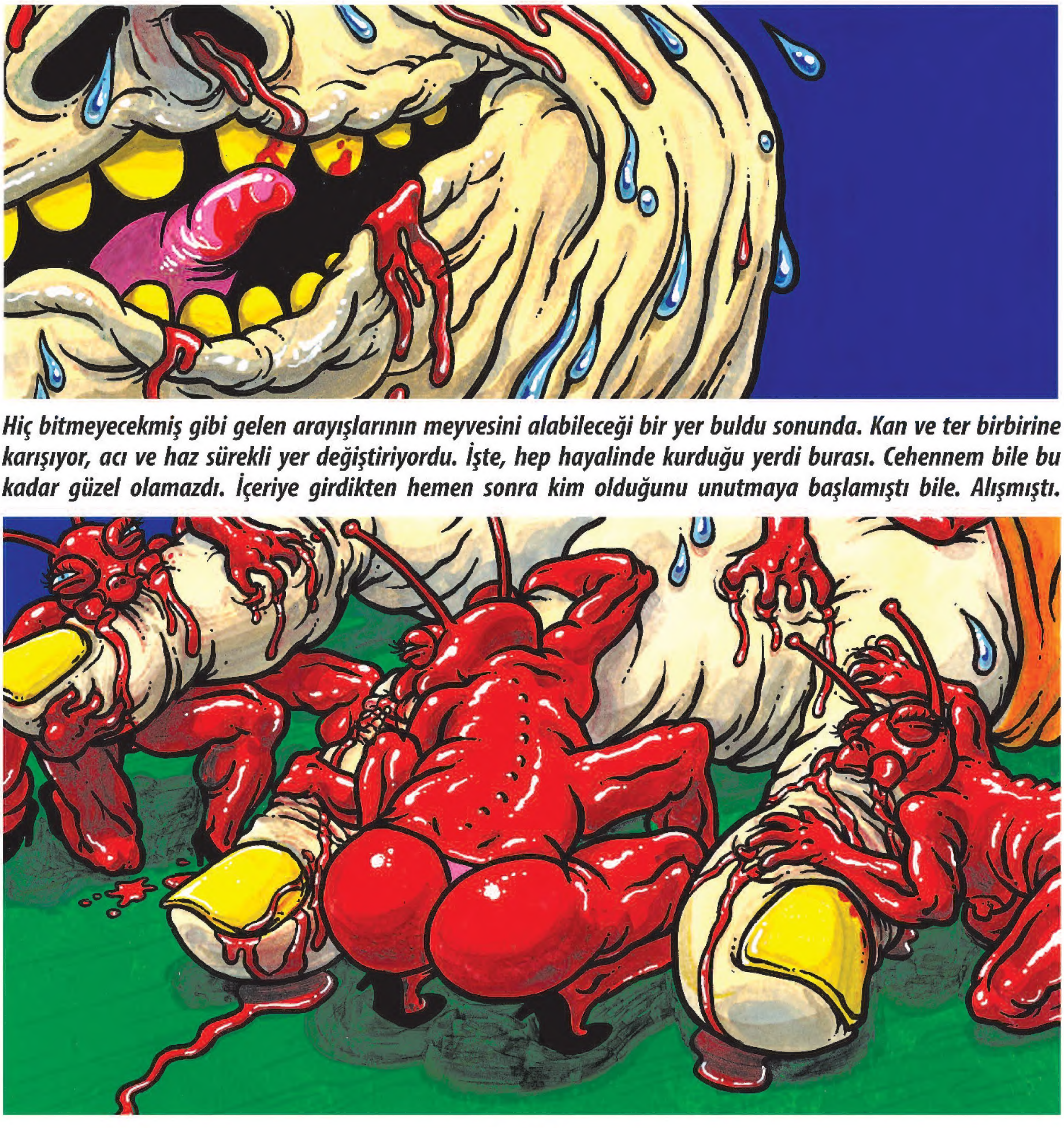

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen arayışlarının meyvesini alabileceği bir yer buldu sonunda. Kan ve ter birbirine karışıyor, acı ve haz sürekli yer değiştiriyordu. İşte, hep hayalinde kurduğu yerdi burası. Cehennem bile bu kadar güzel olamazdı. İçeriye girdikten hemen sonra kim olduğunu unutmaya başlamıştı bile. Alışmıştı.

Salya, sümük, ter, korku, haz, sıcak, haz ve daha çok haz... Dondurma reklamlarındaki tipler geldi aklına.

Nasıl da yalıyorlardı buz gibi dondurmalarını gönül eğlendirirken, anla beni yaz aşklarım. Ne büyük bir yalandı. Dondurmadan medet uman kılsızların garip cennetiydi. Daha da kötüsü, alternatifi de yoktu bu cennetin. Her biri birbirinden beter, sapık dolu, ezber cennetler. Seç beğen al. Keşiş de olamayacak kadar kirlenmişti. S.ktir etti hepsini. Kendini sonsuz acıya ve hazza verdi. Sonra bir gün kapı sinsice aralandı...

uzaycopu@gmail.com / uzaycopu.com / instagram: uzaycopu

DEVAMI GELECEK SAYIDA LAN !...

BİR UTANÇ VESİKASI

BARDAK OĞLANI

"Yalnız iken bile fena birşey söyleme ve yapma başkalarının yanında utanmaktansa, kendi kendine utanmayı öğren." *Demokrit*

23.10.1995 günü, M.A. isimli bir şahsın cinsel organının kesildiğini söyleyerek Devlet Hastanesi'ne tedavi amacıyla başvurması ile hastane görevlileri durumu polise bildirirler. Bunun üzerine emniyet görevlilerince yaralı şahsın yanına gidilerek olayın nasıl olduğu ve kimler tarafından yapıldığı sorulduğunda, M.A. "Kendisine ait bakkal dükkanında uyumaya hazırlandığını ve ışıklarının kapalı olduğunu, bu esnada iş yerinin kapısının çalındığını, lambaları yakmadan kapıyı açtığında gelen şahsın kendisinedn bir adet Maltepe sigarası istediğini, kendisinin ise bu şahsa dükkanın kapalı olduğunu ve sigara veremeyeceğini belirtekerk gitmesi gerektiğini söylediğini, bu esnada esmer, uzun boylu, bıyıksız, kıvırcık saçlı ve 1.85 boylarında olan bir şahsın kendisine bıçakla saldırdığını ve penisini kestiğini" beyan eder.

M.A.'nın hastanedeki tedavisi tamamlandıktan sonra görevliler ondan işyerinin anahtarını alırlar ve hep birlikte olay yerine giderler. Bakkal dükkanının kapısı açıldığında içerde serili vaziyette bir yatak bulunduğu ve yatağın dağınık olduğu, dükkanın lambası yakıldığında ise lamba düğmesi üzerinde kan lekelerinin olduğu görülür. Dükkan içerisinde yapılan incelemede, tezgahın arkasında bulunan bir siyah poşetin içerisinde kanlı pamuk parçalarının bulunduğu ve yatağın üzerinde de kan lekeleri olduğu görülür..

UTANMADAN HAZIRLAYAN: BAHADIR BOYSAL

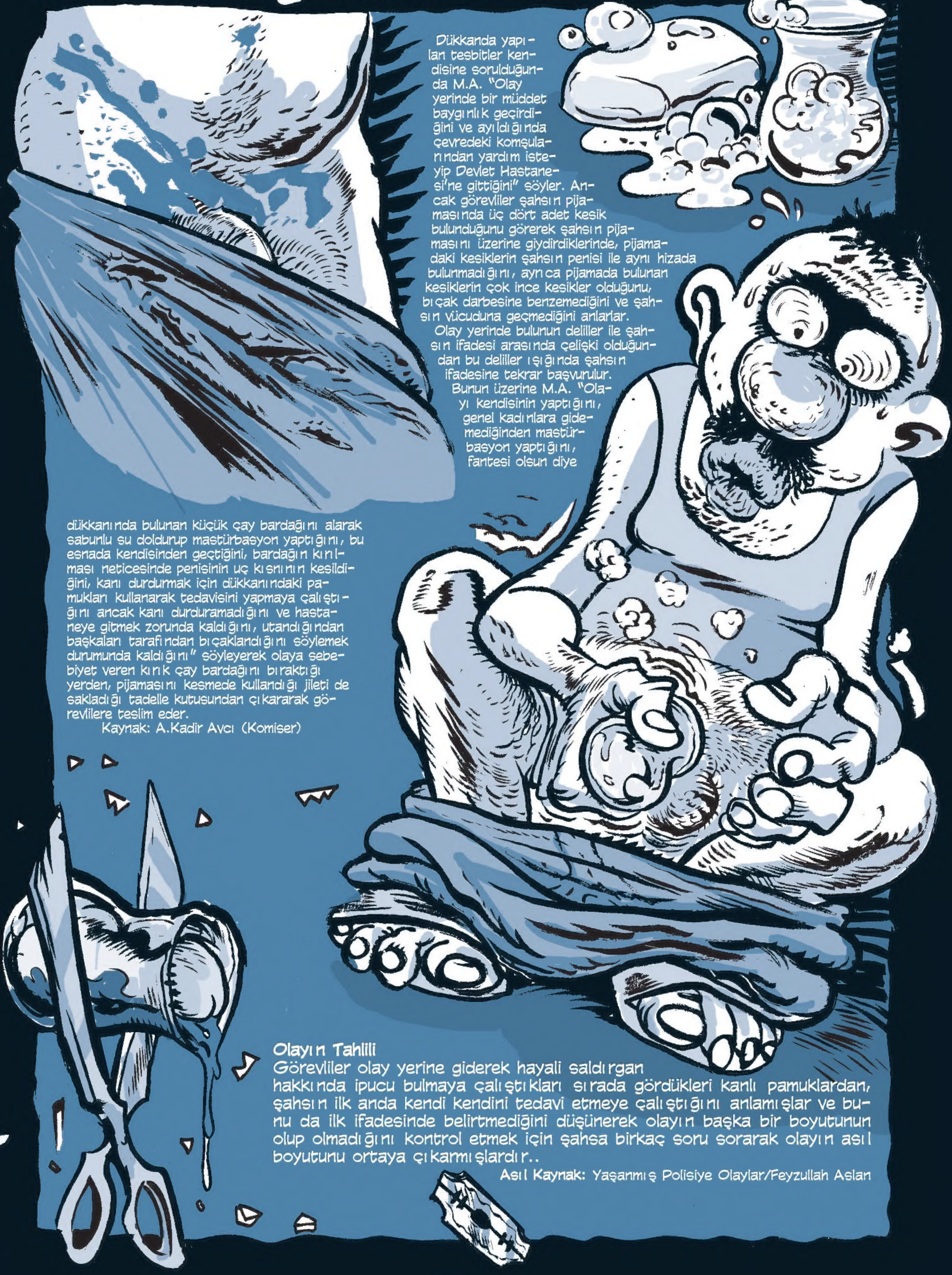

Olayın Tahlili

Görevliler olay yerine giderek hayali saldırgan hakkında ipucu bulmaya çalıştıkları sırada gördükleri kanlı pamuklardan, şahsın ilk anda kendi kendini tedavi etmeye çalıştığını anlamışlar ve bunu da ilk ifadesinde belirtmediğini düşünerek olayın başka bir boyutunun olup olmadığını kontrol etmek için şahsa birkaç soru sorarak olayın asıl boyutunu ortaya çıkarmışlardır..

Asıl Kaynak: Yaşanmış Polisiye Olaylar/Feyzullah Aslan

Bahadır Boysal

Anladım ki herşey yalan!

bahadirboysal@mynet.com

Hangi yaz gecesiydi nebilim.. Harbiye'den beriye, Taksim meydana doğru yürüyordum.. Şu sarı sıcakta, adi ve riyakar gözler görmesin istedim.. Mütefessih vücutlar, sefil riyakar gözler istemedim!.. Başım önüme eğik... Karşıdan bi travestiyle pezevengi buraya doğru yürüyordu..

Travesti yanımdan teğet geçerken, ulvî bir hasletle eğildi.. Fevkalbeşer dudaklarını usulca aralayıp "Kurtar beni bu bataktan..." diye usulca inledi!!! Hiç ümit eder miydim ki bir gün sokakta dirsek vuran böyle bir kadın benim taht-gah-ı vicdanımı devirebilirdi?..

"DEEERMİŞİM!!!.. HAH HAH HAH!"

Sonra aynen yoluna devam etti... Az ilerde durdu... Döndü arkasını.. "DEEERMİŞİM!!!.. HAH HAH HAH!" diye kahkahasını patlattı!! Hummayı andıran zavallı bir takallus içinde asılı kalakaldım..

Yediğim o lafla kendimden geçmiştim... Sanki sarhoş bir babayla, fahişe bir ananın dölünden gelmiş zavallı bir kız gibi utanıyor... Ama artık ben de adeta yandan yemiş bir travesti misali yalpalayıp ama şaşırarak yürüyordum..

Taksim'den aşağı nihayet oturduğum mahalleye vardığımda, az ilerde birilerinin bi arabanın kapı aralığında birisini çok fena harcadıklarını farkettim..

LÜTFAN VURMAYINH! BEN ZENCİYİM!

Eh yani, haftasonu gecesiydi işte... Bundan daha doğal ne olabilirdi ki?.. Fakat az daha yaklaşınca farkettim ki polis arabasıydı.. İntimal esrar satıcısı, bir Afrikalıyı dövüyorlardı... Ben Afrikalının çığlığıyla iyice bir şaşırdım!..

Bu medid tarhipten sonra anladımki herşey herşey yalan.. Vicdan, namus, ahlak... Hepsi hepsi çirkin ve müstekreh bir yalandan ibaret!..

ALLAHAHUUU... AHORG!..

Yürüye yürüye sabaha karşıyı etmişim... Adeta bir peri misali uzandım yatağa... Sabah ezanı başladı asude... tam Allahuekber derken balgam geldi hocanın boğazına...

AHIIĞĞĞĞ... AHII! AHII!.. AHII!.. AHIĞĞĞĞĞ!!

Ezanı tekrar baştan aldı... Balgamı duymuşum ben.. Uyku hakgetire artık.. Radyoyu açtım... "Açık Radyo"... Bir dinleyiciye bağlanmışlar.. Adam habire ağlıyor.. Eroinmanmış meğer... Hıçkırıklar bitmedi...

KAOS ve BOK

Dinleyiciyi iç hata almak zorunda kaldılar.. Ve onun şerefine Orhan Gencebay'ın çok eski bir şarkısını koydular, cızırtılı bir taş plaktan.. Ne geceymiş ama... Nihayet, şarkıyla beraber, ölüm kaygılarını yaymak için uzaklara gitti..

SEN DE BİZİM GİBİİİ MEÇHULE GİDENLERDEEENSİİN..

MÜCAHİT ABİ VE DİĞERLERİ

Felat Delibalta

MÜCAHİT ABİ, ATARİ SALONLARININ REVAÇTA OLDUĞU DÖNEMLERDE PARLAYAN BİR MAHALLE YILDIZIYDI. KENDİSİ TEK JETONLA HERHANGİ BİR OYUNU, RAHATLIKLA BİTİRİRDİ. YAŞÇA SALONDAKİ HERKESTEN BÜYÜK GİBİYDİ AMA ASIL YAŞINI HİÇBİR ZAMAN ÖĞRENEMEDİK. MÜCAHİT ABİ'NİN SİGARASI HİÇ SÖNMEZDİ.

MÜCAHİT ABİ'NİN AİLESİ YOKTU. AİLESİ HAKKINDA HİÇ KONUŞMAZDI ZATEN...

MÜCAHİT ABİ GECELERİ BALKONLARA TIRMANIR, ORDA YATARDI...

Bİ ARA MÜCAHİT ABİ BİR AYLIĞINA KAYBOLDU. ŞİMDİ O BİR AY BOYUNCA MÜCAHİT ABİ'NİN NE YAPTIĞINI KENDİ AĞZINDAN DİNLEYELİM.

ÇOK SIKILMIŞTIM OLUM BURALARDAN... DEDİM Kİ BİRAZ GEZEYİM. ŞU YÜK GEMİLERİ OLUR YA, ULUSLARARASI ÇALIŞAN. ONLARDAN BİRİNE KAÇAK BİNDİM. NEREYE GİTTİĞİNİ DE BİLMİYORUM HA! GÜZEL Bİ TATİL YAPAYIM DEDİM ECNEBİSTAN'DA. YANIMA DA 10 KARTON SİGARA 20 TANE DE EKMEK ALDIM, YOLLUK.

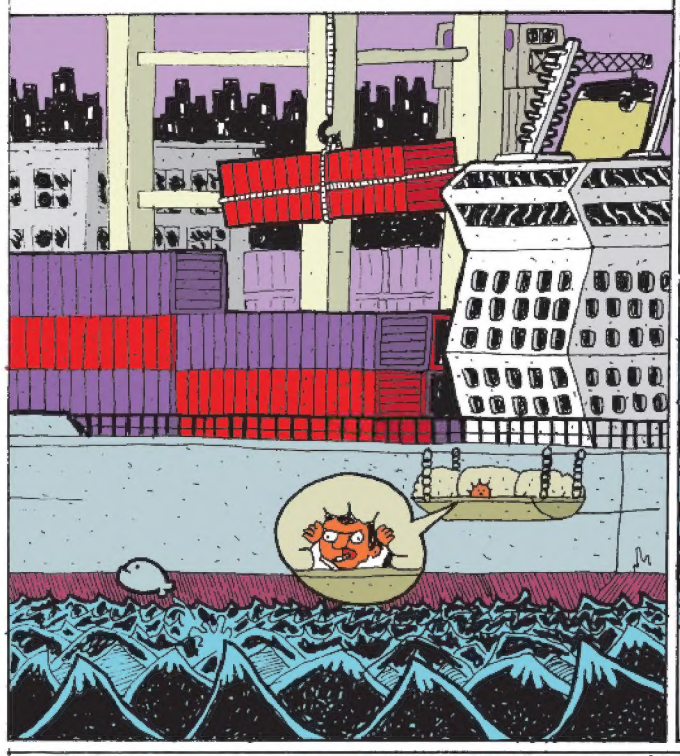

BULUNDUĞUM YERDE MANZARA NEFİS AMA ISINMADA PROBLEM YAŞIYORUM. İKİNCİ HAFTA ÇIKTIM KAPTANİN YANINA, DEDİM BÖYLE BÖYLE. BABACAN ADAMMIŞ. YOLCU OLARAK KABUL ETTİ BENİ. Bİ DE KAPTAN YARDIMCISI VAR, İLAYZA. BAĞLADIM MANİTAYI, KAPTAN EVLENDİRDİ BİZİ...

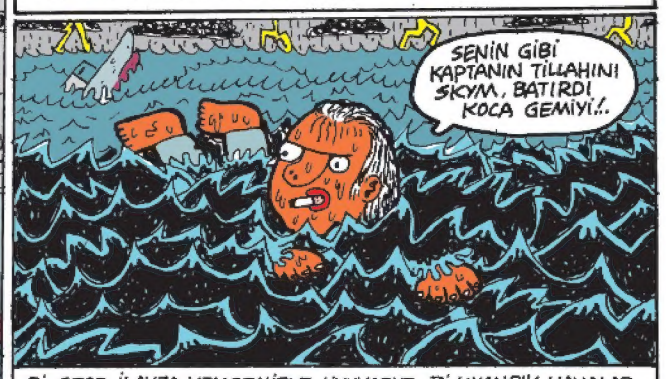

Bİ GECE İLAYZA YENGENİZLE UYUYORUZ, Bİ UYANDIK HAVALARDA UÇUYORUZ. DEHŞET FIRTINA VAR DIŞARDA, GEMİ TAKLALAR ATIYOR. DIŞARI ÇIKTIM, BİŞİY GÖRDÜM. DUVAR SANDIM, DEV DALGAYMIŞ MEĞER... GEMİYE Bİ ÇARPTI, NE GEMİ KALDI, NE YÜK, NE MANİTA...

İKİ GÜN BOYUNCA YÜZDÜM, KASLAR YÜZERKEN GELİŞTİ İŞTE... İSPANYA'YA YAKIN Bİ YERDE BATMIŞ GEMİ, İSPANYA SAHİLLERİNDE UYANDIM. CEPTE METELİK YOK, DEDİM Bİ İŞ BULAYIM, ARENA VAR ORDA, BOĞALARLA DÖVÜŞÜYOLAR... TEMİZLİKÇİ OLARAK BAŞLADIM, GECELERİ ARENAYI TEMİZLİYODUM...

Bİ GECE GENE PASPASTAYIM, O SIRADA ÜÇ TANE DAMIZLIK BOĞA SERBEST KALMIŞ, BANA DOĞRU HAŞİNCE GELİYORLAR. KIRDIM PASPASI, UÇTUM ÜZERLERİNE...

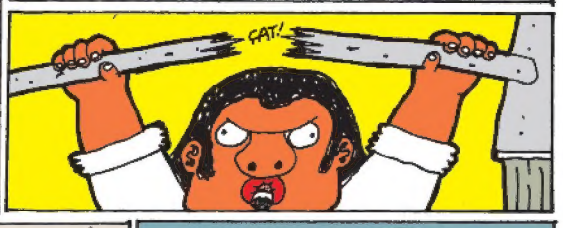

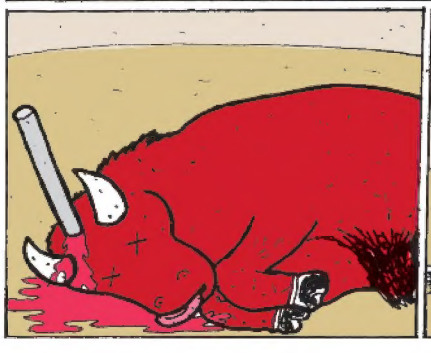

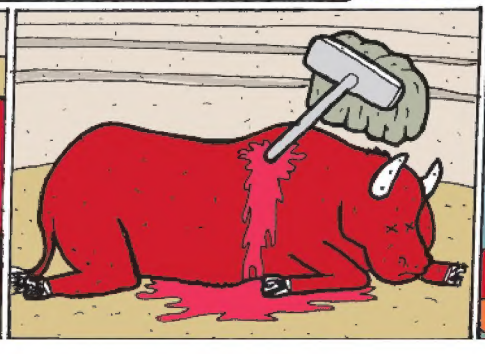

Atilla ATALAY

KONULU GEYİK

Gidelim Burdan

- Hah, sööle ne diycen?
- Gidelim burdan.
- Abi bu herifin hıçkırığı, h, ı, ç ve k harflerinden oluşmuyo. Alkolün tesiriyle burnu kızarıp hıçkırmaya başladığında habire "Gidelim burdan" lafı çıkıyo ağzından. Burnunu tıka arkadaşım. Hiç nefes almadan bi bardak su iç geçer.
- Çok iyi be güzelim, bak espirini de yaptın. Hadi şimdi, gidelim burdan.
- Oğlum iyi güzel de, insanlara ayıp oluyo lan. Kaçtır, ordan oraya dolanıp duruyoruz zaten. Hayır, "Nereye gidelim" diye sorduklarında bi yer de söölemiyosun.
- Gidelim burdan...
- Hay ebenin yaa.

Bööle bi tane yeni huy edindim ben. Belli bi saatte garson masaya papağan servisi yapıyo sanki, sürekli aynı şeyi yineliyorum; "Gidelim burdan". Gerçekten içimden öyle geliyo ama. Gerçi nereye gidicez, noolucak, ben de bilmiyorum fakat oluyo işte. Önce çok çalışmaktan, yaş dönümünden, "alkolün tesiriyle" filan sandım ama diil. Sabahın köründe içimde bir gitme duygusuyla uyanıyorum. Araba kullanırken trafik tıkandığında şehirlerarası otobüslere dalıp ööle mel mel bakarken yakalıyorum kendimi. Gökyüzündeki uçaklara ufuk çizgisinin oralardaki gemilere hatta Aygaz'ın zeplinine...

- Trene baktığın da oluyo mu ööle boş boş.
- Yok, metro inşaatına bakıyorum uzun uzun. Hakkaten büyük çukur açmış adamlar. Ne insan gömülür o çukura biliyo musun.
- Hoyt, sinirlendi bizimkisi.
- Gidelim burdan.

Doğru dürüst hiç uzağa gitmediğimdendir belki. Hiç yurt dışına filan çıkmadım ben. Yok ama tam da öyle bişii diil bu. Gezegenin tümünde tur atsam yine çok farketmiycek. TGRT'de Uzay Yolu'nun yeni versiyonlarını pür dikkat izlemem bu yüzden olmalı.

- Gidelim burdan lala.
- Ferman sizindir padişahım, lakin bi türlü söylemezsiniz, hangi cenaha gidelim. Mülkümüz içinde domestik bir seyahat mi emredersiniz, yoksa fetih midir arzunuz? Acem mülküne girelim mi?
- Gidelim burdan lala.
- Bi koordinat verin be sultaanım. Hayır, orduyu hümayun mütemadiyen alarm durumunda. Yeniçeriler tedirgin, humbaracıbaşılarla sipahiler ikilem içinde, kimse nereye gidiceemizi bilmiyo.
- Gidelim burdan lala...

Meto kendi kendine tiyatro olayına girmiş, padişah-lala diyaloğuynan masaya komiklik yapıyo. Bunlara da miki olduk ha. Benim "gidelim burdan"ımla yatıp kalkıyolar...

- Aman bunlar bir ne komikliklerdir Meto yaa. Nasıl espirilerdir. Sitendap yapılan bi yere gidelim baari, seni de sahneye çıkarırlar belki.
- Olmaz ööle şey, ben padişahın şahsi stendapçısıyım, canı sıkılınca beni çaarttırıyo.
- Yaa oğlum, git sen burdan Meto yaa... Harbi söölüyorum önce sen git. Senin bu espirilerin dar ediyo bana şu nezih ortamı... Döt lalası.

Şaka filan, bunlara da ayıp oluyo hakkaten. Benim böyle gecelerimde, "harbi arkadaşlarım" sıfatıyla peşimden ordan oraya gelip duruyolar. Yok yere sürükleyip duruyorum insanları. Öbür türlüsü daha saçma ama. "Deli Selim hareketi" yaptığımda daha da ayıp oluyo...

Deli Selim, Edirne Çingenesi bir müzisyen. Gırnatacı. Hani şu meşhur Mastika'nın bestecisi. Hatta kasedi bile vardı: "Deli Selim ve Arkadaşları". 1995 yılında öldüğü zaman kendisiyle ilgili bir yazı okumuştum. Netâmeli bir adammış Deli Selim. Mahcup, az sıkılgan bir hali varmış. Bir dost meclisinde otururken aniden sıkılır, bir konuşma filan yapıyosa, ne biliim yemek felan söölediyse, hepsini yarım bırakıp, kimselere haber vermeden dışarı çıktığı gibi bi taksiye atlayıp gidermiş. Gidiş o gidiş. Saatlerce beklerlermiş ki Deli Selim dönsün. Sonradan anlamışlar, bööle bi huyu var Deli Selim'in... Yazıyı okuduğum sırada bu durum çok dikkatimi çekmemişti. Ama sonradan bana bu gitme halleri geldiğinde, yaşamım boyunca okuduğum milyon türlü metnin arasından zınk diye seçip hatırladı beynim. Çok keyifli bi şeydi lan. Hop, bırakıp, çıkıp gidiyodun. Gereksiz vedalaşmalar, "kal" diye ısrarlar, katlanmak zorunda olduğun geyikler, sevmediğin müzikler, anlamsız ısrarengiz tartışmalar, fazladan içkiler, kalp kırmamak için izlemek zorunda kaldığım kötü filmler... Bu Deli Selim Hareketi hepsinin çözümü olabilirdi. Önce, bööle dilime vurmaya başladı: "Gidelim burdan... Gidelim burdan..."

Sonunda en kralından Deli Selim Hareketi yaptım bi kaç tane. Kendim için bile beklenmedik anlarda pıt diye kalkıp gittim. Ertesi günlerde "İyi geceler dedim duymadınız... O kalabalıkta kaybettim sizi..." gibisinden yalan olduğu çok belli bahaneler uydurdum. Meraklananlar oldu. Hareketin "Deli hareketi" olduğunu sezip bi süre rahat bırakmaya karar verenler oldu. Ama onlar üzerindeki etkisi hiç önemli diildi. Hareket o kadar özgürlük dolu bi şeydi ki, hepsine değerdi... Metrelerce dipten suyun yüzüne çıkıp ilk nefesini almak gibi. Bu duyguya alışmaktan korktum. Sonra bunca delirmeye; o kalmaya alışmaların, ayak diremelerin, bi türlü koyamadığım noktaların sonundaki bir patlamanın neden olduğunu düşündüm. İçimdeki şey sonunda büyük bir gürültüyle infilak etmişti işte. Tüm bunları düşünürken, engel olunamaz bir öksürük nöbeti gibi yine o sözcükler ağzımdan çıktı: Gidelim burdan...

- Bak ne diycem hocam. Sen hiç Çanakkale'ye gittin mi? Gidelim mi burdan oraya. Yoksa sesli harf mi satın almak istersin.
- Gidelim burdan.
- Tamam dur, kızların rakısı bi bitsin, kalkıcaz...
- Espiri yapmayı bırakıp yardım edin Memed Ali Bey... Gidelim burdan.

İnfilak... Tabii ya, aynen öyle... Gitmem gereken birçok zamanda gidemedim ben. Kimi zaman o gitsin diye bekledim. Söylenicek son sözleri diyemediğimden yüzüne o türlü bakmayı beceremediğimden. Bazıları hep yaralıydı, bir de ben bırakıp gidemedim. Evvel zamanda gitmişlerden, dönüşünün muhteşem olduğunu sanarak dönenler oldu. Zaten bi yere gitmediğimden beni yine bıraktıkları yerde buldular, kapılarımı kitleyip kaçamadım. Onlarca kez atılma durumuna geldiğim bir okulda inatla okudum. Beceremeyip de yenilir gidersem olmazdı. Kimi zaman, batan bir gemiyi en son terk etmenin acıklı artistliğine özendim. Fareler önden tüydü, ben kendimi kamarama kitleyip o gemiye öyküler yazdım. Sonunda hayalet gemilerim oldu, ruhları çoktan gitmiş bir kaç tane de cesedim.

- Gidelim burdan lal... Haydaa... Lan kaşla göz arasında resmen gene tüymüş herif yaa. Hepten cins oldu lan bu, yeni yeni huylar çıkarttı salak. "Sıkılıyorum" diyo... Lan sanki biz sıkılmıyoruz... Biz sıkılmıyoruz sanki. Verin şurdan da cebini arayalım. Ama çok saçma yaa. Cidden çok saçma bi hareket...

ÖNCE GÜVENLİK

KONU: ACİL DURUMDA OKSİJEN MASKESİ KULLANIMI

UZAY ÇÖPÜ

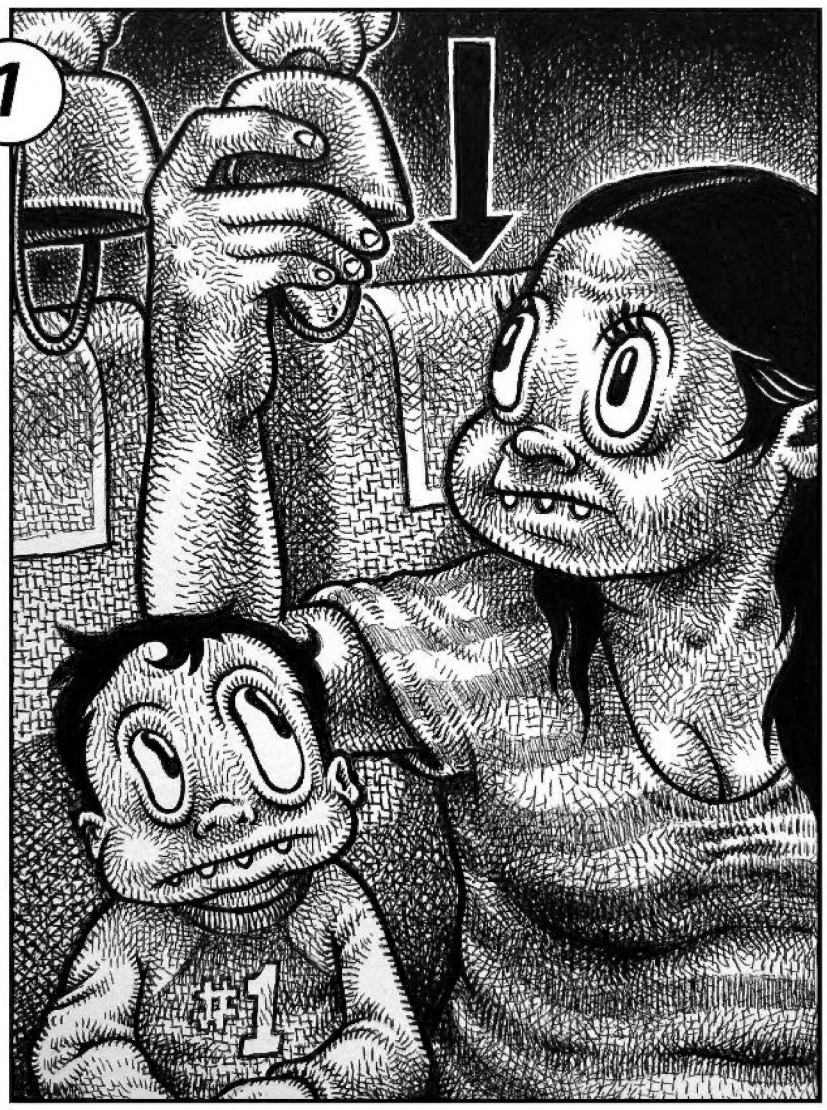

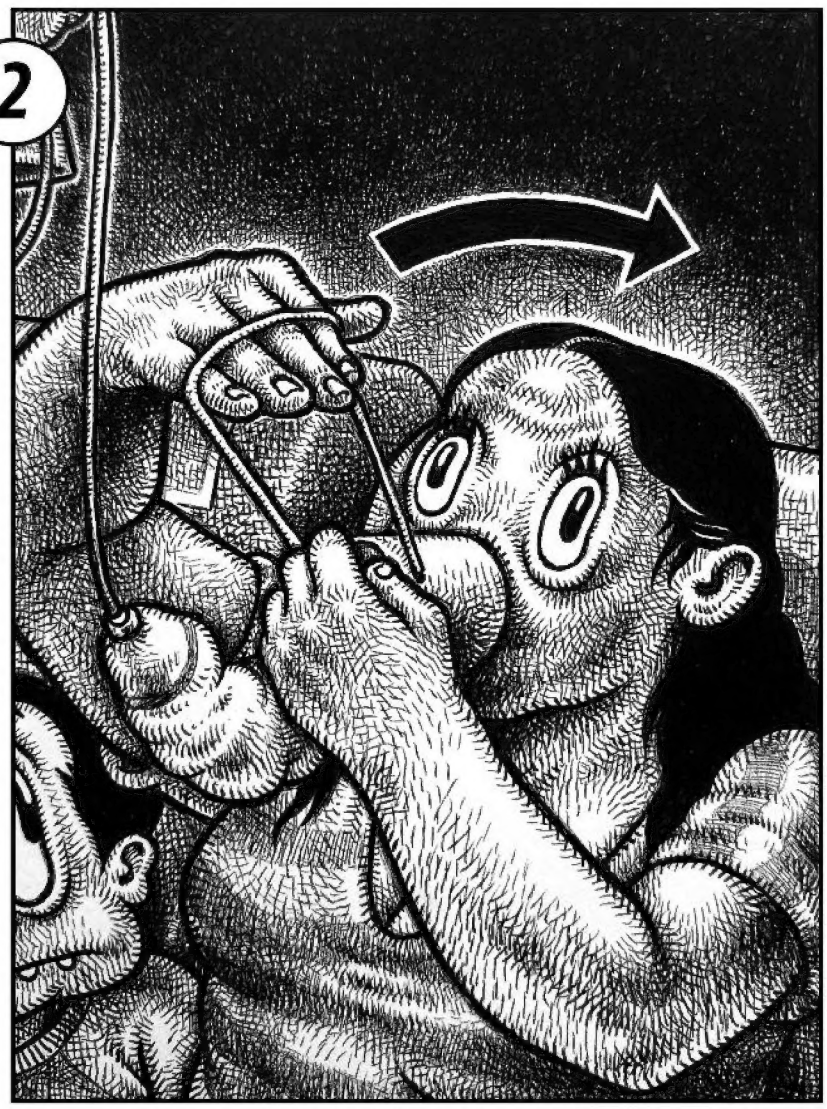

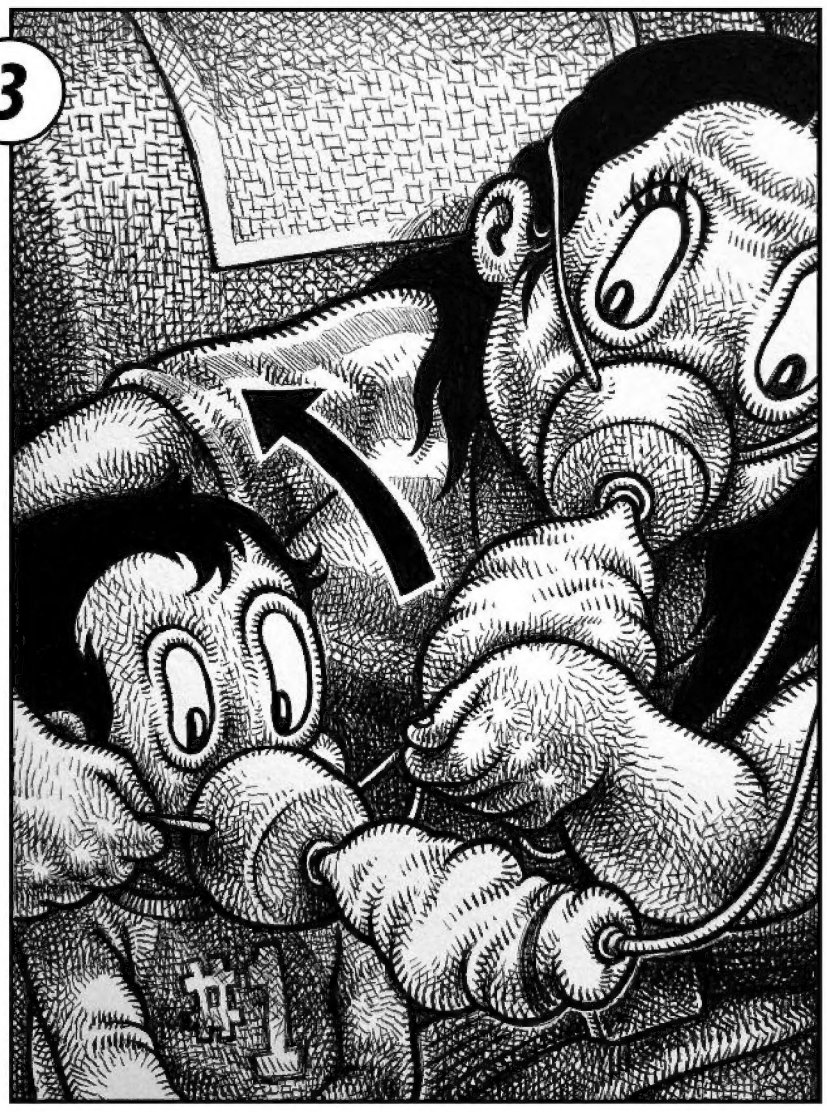

KENDİNİ YOK ETMEK İSTEYEN YAZI

Mesud Ata

Bir cisme anlam yüklediğinizde o cisim insan zihni için anlam kazanır. Bir taşı öfkenizle, acınızla, neşenizle, coşkunuzla yontarsanız ona yüzlerce, binlerce, milyonlarca insan gözleri parlayarak bakar. Büyülenen birkaç gözün övgüsüyle o cismin etki alanı büyüdükçe büyür. Ona bir isim verip yıllarca söz ederlerse, insanlık/sanat tarihi kitaplarına girer, tarih olur; koleksiyonerler ve hırsızlar peşine düşer, yüksek güvenliklerle korunurlar, onu görmek için kapısında uzun insan kuyrukları olur. Kutsiyet atfedilen tüm yapılar da böyledir.

İlkel kabilelerin totemleri tozlaşıp toprağa karışırken, büyük güç üzerine kurulmuş totemler uzun yıllar yaşar. Söz'ün gücüyle birleşiğinde kuvvetli bir çekim haline geliverirler. Her yeni güç kendinden öncekini öldürmek ve onun yerine geçmek ister. Bu yüzden her uygarlık, her inanç yükselişinde ve yayılışında ya kabaca –kendinden önceki gücün- sembollerini balyozla parçalar ya da daha ince bir şekilde sembolün ruhunu öldürür ve onu mumyalayarak müzeleştirir. İlkini yapanlara barbar, ötekilerine medeni diyoruz.

Barbarlığın eylem biçimi kaba ancak görünür iken; medeniyetin eylem biçimi zarif ama sinsidir. Esasen ikisinin de yaptığı şey bir gücü yıkıp yerine bir başka güç koyma eyleminden başka bir şey değildir. Her ikisi aynı arzunun; gücün peşindedir.

Gücün cisimleşmesinin ilk biçimi onun çeşitli işaretlerle ifade edilişi yani yazıya dökülmesidir. Ardından görkemli bir nesneyle kitlelerin zihninde önemli bir yer edinir. Sözün ve yazının etkisiyle güç gücü çeker. En büyük dinler sözü sembole, sembolü cisme dönüştürmeyi başarabilenlerdir. Bu cisimlerden en büyüklerinden biri de Kabe'dir.

İslam peygamberi Muhammed, yaşadığı bölgede en büyük güç merkezi olma halini sürdüren –uzaklardaki- Kudüs'ü yıkıp dönüştüremediğinden doğduğu yerdeki güç merkezi olan Kabe'nin içini boşaltıp ona yeni bir anlam katarak mekanın tek tanrılı dinlerle olan bağını yeniden kurar. (Kudüs'ten de vazgeçmez; ona Mescid-i Aksa adını verir ve vakti geldiğinde fethedileceğini müjdeler.)

İslam dinine göre Kabe'yi inşa eden kişi İbrahim peygamberdir. (Kimi kaynaklar, İncil'de adı geçen Paran'ın İbrahim'in kurduğu mabet olduğunu kaydeder.) İbrahim, İslam kaynaklarında genç yaşlarında eline bir balta alıp köhnemiş bir uygarlığın putlarını, ikonlarını yıkmak isteyen bir peygamber olarak anlatılır. Olgunlaşma safhasında da kendi ikonunu, yani Kabe'yi yapar.

Arabistan'da tek tanrılı dinlerin etkisinin azalması ve paganlığın yükselişiyle birlikte Kabe yıkılmaz ama başka bir ruhla kuşatılır; el-Lât, el-Uzzâ ve el-Menât gibi tanrıça heykellerine ev sahipliği yapar. Ardından İbrahim'in ruhu Muhammed'le geri döner; İslam ordusu eline baltaları alıp tanrı-tanrıça heykellerini yıkar. Hikaye ilerleyen zamanlarda Ortadoğu coğrafyasında irili ufaklı yıkımlarla sürdürse de (Bkz: IŞİD) Kabe güçlü bir yapı olarak varlığını sürdürür ve yayıldığı coğrafyalarda küçük mabetlerle replikalarını yaratır.

Tüm küçük mabetler, en büyük mabedin enerji trafoları gibidirler. Müslümanlar, camilerde yönlerini Kabe'ye dönerek güç merkezini kutsarlar. Ruhuyla kucaklaşamamış tüm kalabalıklar böylesi cisimlere, araçlara ihtiyaç duyarlar. Kitlelerin düşünme biçimlerini tanıyan tüm lider kişilikler, kitlelere bu araçları sunmuşlardır. "Bir cismi yoktur" dedikleri tanrılarından bahsederken yaratıcılarının bir evi olduğunu söylemek durumunda kalmışlardır.

Bir yandan su gibi akmak iddiasındaki öğretiler böylece, güç arzusuyla taşlaşmaya başlar. Güçle gelen tüm devrimler böyle olur. Devrimin ruhu yaşatılsın diye inşa edilen semboller, devrimin ruhunun yerini alıverir, fikirler taşlaşır. Bu durumu dengelemek için mütevazi tutulmak istenen yapıların etrafında da dev binalar ve iktidarlar yükselmiştir hep. Kutsanan güç, doğası itibariyle zehirli bir sarmaşık gibi bulunduğu her yeri kaplamaya başlar. Mabedin görünümünü mütevazi tutmak hiçbir işe yaramaz; kökleri yerin altında büyür; etrafında dev inşaatlar ve devletler yükselir. Bu inşaatlar ve devletler, -fıtratları itibariyle- sıkça insanların ruhları ve bedenleri üzerine çökerek canlarını alır.

Doğu'da ve Batı'da uygarlıkların tüm yapıları erkek uzvu gibi yukarı doğru yükselen büyük erekte yapılardır. Türkiye'nin erkek liderinin inşa ettiği AK Saray dosta ve düşmana karşı bir güç-erkeklik gösterisi ve kompleksidir. İkiz Kuleler'in yıkımı ise bir uygarlığın bir başka uygarlığı hadım etme arzusudur belki de.

Sıfırdan bir güç merkezi yaratmak zor ve zaman isteyen bir iştir. Dünya üzerindeki kimi noktalar da –uygarlıklardan bağımsız olarak- özel çekim alanlarına sahiptir. Muhtemelen büyük tapınaklardan kimileri bu özel kesişme noktaları üzerine inşa edilmiştir. Tüm bu sebepler birleştiğinde, güç merkezlerine ihtiyaç duyan büyük uygarlıklar kendilerinden öncekini yok etmek yerine onu kendilerine

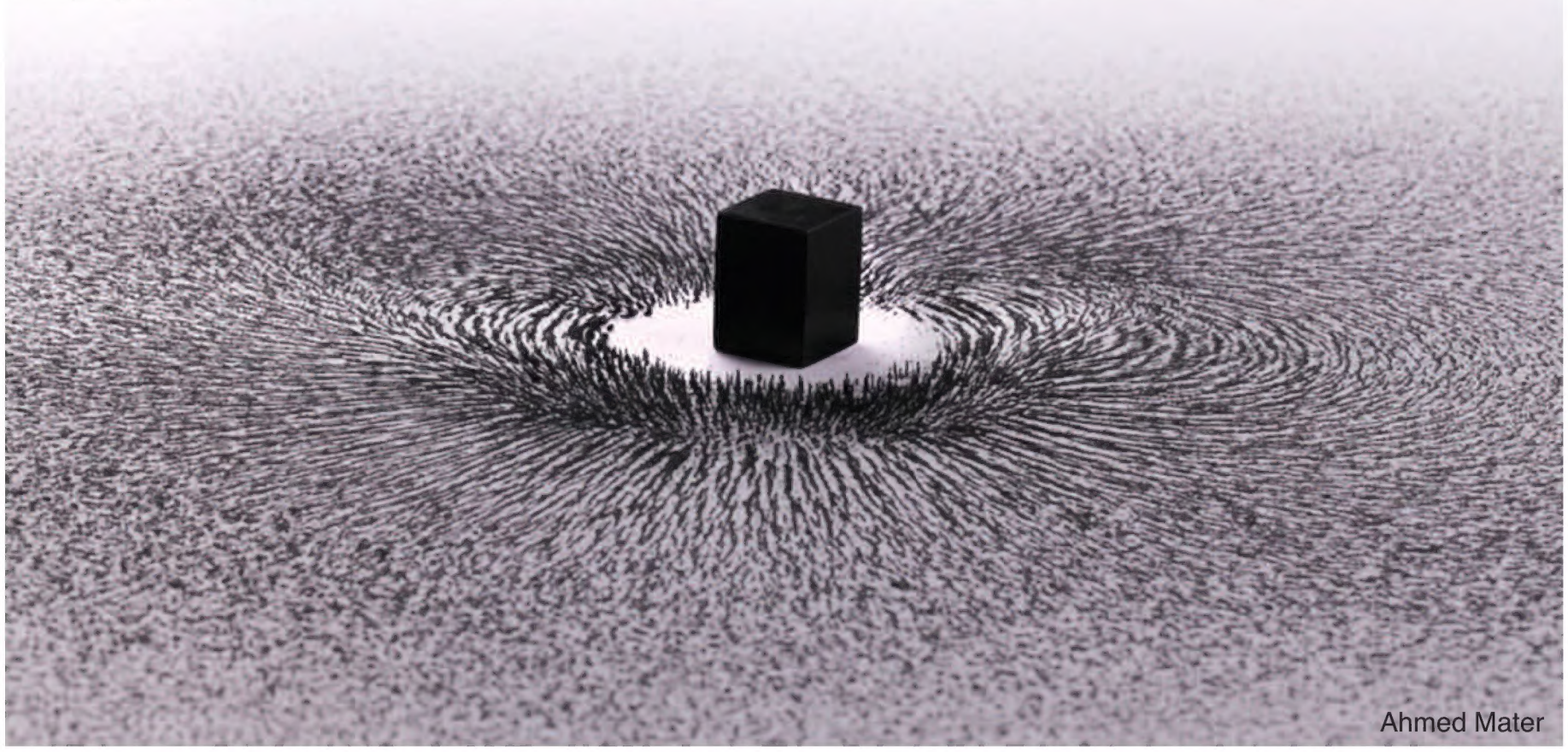

Ahmed Mater

dönüştürürler. Hagia Sophia (Ayasofya) da bunlardan biridir.

Ayasofya'nın bir Hristiyan mabedine olmasından önce eski bir tapınak üzerine kurulduğu kaydedilir. Hıristiyanlığı resmi dini ilan eden Roma imparatoru Büyük Konstantin tarafından temelleri atılır. Zaman içinde başka Hristiyan uygarlıklar bu merkezin sahibi olmak ister istila eder, yağmalar. Yapı tekrar tekrar yenilenir. İstanbul'un Osmanlı tarafından fethiyle, Fatih Sultan Mehmet tarafından camiye dönüştürülür. İçindeki ve dışındaki Hristiyan sembollerin, mozaiklerin üstü örtülerek ve etrafına minareler dikilerek yapı Kabe'nin küçük bir şubesine dönüştürülür. Ardından yeni bir uygarlık yaratan Mustafa Kemal, yapıyı restore ettirir, mozaikleri ve sembolleri görünür hale getirir. Böylece Ayasofya'nın içindeki tek tanrıcı ruh öldürülür; yapı mumyalanarak seyirlik bir fanusa konur. Bugün ise Ayasofya Müzesi'nin üzerinde o mumyayı yeniden diriltmek isteyen tek tanrıcı hayaletler dolaşamaya devam ediyor.

Güç sembolleri küçük insanların sırtında yükselir ve cisimleşir. Ticaret merkezlerinden, kiliselere tüm büyük mabetler insan, hayvan ve bitki ölüleri üzerinde yükselir. Ve güç bir merkezde toplandıkça o gücün etrafında ve altında ezilen canlıların olması kaçınılmazdır. O güç merkezini ne kadar saf, temiz, masumane tutarsanız tutun o bir şekilde etrafındaki yaşam enerjisini yok eder. Kutsanan büyük yapılar kendisine dokunan herkesi büyülerken yaşam enerjisini de emer; emdikçe büyür, büyüdükçe emer. Bu yapılara sahip olan devletler de bu enerjiyle semirdikçe semirirler.

İnsanlık, tarih boyunca dünyanın içini deşerek çıkardığı nesneleri yüceltti. Dünyaya değer verilmesi gerektiğini söylediğinde dahi bunu dünyadan bir şeyler kopararak yaptı. İnsan ruhu ve bedeni dev mabetlerin, gökdelenlerin altında ezilip yok oldu. Gücün büyüsüne kapılanlara karşı ayaklanan topluluklar da yeni güç merkezleri oluşturmayı devam ettirerek yerine geçtikleri şeye dönüştüler. Oysa içindeki ve dışındakilerle, karanlık ve aydınlığıyla; her şeyiyle Dünyanın kendisinin bir 'mabet' olduğunu hatırlamak gerekiyor. Dini ya da seküler; kapitalist ya da sosyalist tüm güç merkezleri parçalanıp tüm dünyaya eşit bir şekilde dağılmadığı, ait olduğu yere dönmedikçe sürece hayat acı ve ızdıraptan başka bir şey olmayacak.

Atilla Özel

HER TÜRK ASKER DOĞMAZ - 3

Çıkan Kısmın Özeti: Yazar kendi kendini vurdurmayı başarmak üzeredir...

Silahını üzerime doğrultmuş olan askere "Dur" diye bağıran sesin sahibini tanımıştım: O geceki, nöbetçi idare amiri Erdal Yarbay. Canı sıkılıp bahçede dolaşmaya çıkmış herhalde... Ya da beni kurtarmak için "Bu salak dünyada kalabildiği kadar kalsın, kullarım uğraşıp dursun" diye Allah tarafından yollanmış da olabilir... Bilmiyorum...

Erdal yarbay nöbetçiye yaklaşıp "Kovboyculuk mu oynuyosun lan... Silahı ne diye sağa sola sallıyorsun?" diye sordu. Asker "Anarşik tuttum gomutanım" cevabını verdi...

Tutmuşmuş... Kuş muyum lan ben! "Yakaladım" desene doğru dürüst.

Yarbay nöbetçinin gösterdiği tarafa bakarak, karanlığın içinde gölgemi gördü. "Gel bu tarafa" diye seslendi. Asker hemen atılıp "Canlı bomba olmasın gomutanım.. Yakınımıza gelip kendini patlatırsa parça pinçik oluruz" dedi. Konuşmayı bilmiyor filan ama akıllı çocukmuş. Canlı bomba olduğumu bildi valla. Gerçi kendimden başka kimseye zararım yok ama bomba sayılırım bir yerde...

Ben bunları düşünürken asker "Ben bunu vuram en iyisi" deyince hemen fırlayıp ışıklı, aydınlık bir yere çıktım. Yarbay beni görünce nöbetçiye "Sen biraz önce Atilla'yı mı vuracaktın?" diye kızdı. Asker kendini hemen toparlayıp savunmaya geçmeyi başardı; "Ama duvardan gizlice içeri atladı gomutanım"... Yarbay bu defa bana döndü. Bir cevap vermem gerekiyordu. İlk aklıma geleni söyledim ben de; "Yalan komutanım. İçeri atlamadım. Ben duvardan dışarı çıkmaya çalışıyordum, tırmanırken geri düştüm... Zaten içerdeydim yani"..

Allah da benim cezamı versin. Savunmaya bak... Sanki duvara tırmanıp dışarı çıkmaya çalışmak daha mantıklı... Adam "Peki niye öyle bir şey yapmaya çalışıyordun? Yatılı okul mu burası?" dese söyleyecek bir şeyim yok. Zaten bu ilk aklıma geleni söyleme huyum yüzünden başım dertten kurtulmaz benim. Allah ağız vermiş diye konuşurum böyle aptal aptal. Askeri mahkemeye çıktığım zaman da böyle yapmıştım. Hakimin, savcının benim cevaplarım karşısındaki şaşkınlıkları hâlâ aklımdadır.

Evet, askeri mahkemeye de çıktım ben.. "Bedelli askerlik çıkacak" dedikoduları yüzünden üç sene boyunca kaçmıştım askere gitmekten. "Parası neyse verir bir ay yaparım kardeşim. Kim uğraşacak on beş ay..." diye diye üç sene kaçak hayatı yaşadım. Kaçan kovalanır lafının doğru olduğunu da o dönemde anlamıştım. Koskoca devlet işi gücü bırakmış beni kovalıyordu harbiden. Önce birkaç kere kağıt yolladılar "askere

gel" diye.. Baktılar ben sallamıyorum, eve gün aşırı polis gelmeye başladı. Ev halkı cümbür cemaat yalancı olmuştuk. Kapıyı açan kimse polise "Allah o Atilla'nın boyunu devirsin! Aylardır eve uğramıyor, aradığı sorduğu da yok hayırsızın. Bulursanız bize de haber verin" deyip bana sövüp sayıyordu. Ben de dahil... Evet, kapıyı açtığımda karşımda polis görürsem "Abim olacak o ibne ortalarda yok memur bey, annem babam perişan" deyip ağlamaya başlıyordum. Bir gece annemle babamın mutfakta fısır fısır konuşmalarına kulak misafiri oldum. İçinde "Polis... İhbar... Asker... Alsınlar götürsünler... İt... Kafamızı dinleriz..." gibi kelimeler geçen bu tatlı sohbeti duyunca kendi kendime "Oğlum Atilla, en yakınların bile böyle konuşuyorsa sen kalk git, aslanlar gibi askerliğini yap" dedim. Sabah olunca askerlik şubesine gidip teslim olmaya karar vererek yattım. Tabii sabah olduğunda bu saçma fikrimden çoktan vazgeçmiştim. Babam beni polise ihbar edip yakalatmasa bedelli çıkana kadar kaçmaya devam ederdim kesin.

Neyse uzatmayayım... Askere gitmemden birkaç ay sonra bölük komutanı beni odasına çağırıp bir kağıt vererek "Yarın Ege Ordu'da mahkemeye çıkacaksın, hazır ol" dedi. Telaştan "As.. Askeri mahkeme mi?" diyebilmişim ancak. Gülümseyerek "Yok hayatım, olur mu... Çocuk mahkemesi" dedi. Ben sırıtırken "Tabii askeri mahkeme hayvan, ne olacak başka!" diye tamamladı lafını. Ben bayılmışım o an...

Ertesi sabah resmi bir araçla beni mahkemeye götürdüler. Duruşma sıramın gelmesini beklerken oradaki görevliden suçumu da öğrendim. Askerden uzun süre kaçtığım için yargılanacakmışım. Görevliye "Ne ceza verirler?" diye sordum. "Valla her şey olabilir" dedi.. "Sıçtık yani" dedim, başını sallayarak onayladı. Aynı anda mübaşir beni salona çağırdı.

(DEVAMI GELECEK SAYIDA)

İÇİNE KÜL KARIŞMIŞ UN GİBİ

Ferhan Şensoy

İstanbul'da bir yerden bir yere ulaşmak artık yalnız bir bunalım değil, aynı zamanda müthiş bir zaman kaybı. Kendi arabanızla bu sıkışıklığın içinde bulunuyorsanız, ulaştığınız yerde arabayı nereye konuşlandıracağınız konusu da, ürkütücü bir sorun.

-Buraya biz bakıyoz ağbi!

diyen salak sümüklü bir çocuğa arabanızı teslim edip aynı noktaya geri döndüğünüzde, yalnız o salak sümüklü çocuğu değil, arabanızı da bulamayabilirsiniz. Karakolda komser gerinerek:

-Onlara anahtar verilir mi beyefendi? Onlar çete!

der.

-Çeteyse niye tutuklamıyorsunuz? Ve biz anahtarı kimlere vereceğiz? dediğinizde de, komser bin dereden su nakleder.

Beyoğlu'nda, arabayı nereye park edeceğim sorunsalı gözümde büyüdü; evden tiyatroya taksiyle gitmeye karar verdim. Üstelik takside kitap okuyabilirim. Taksi durağına telefon ettim, uzun çaldırmalar sonucu birisi açtı. Durakta taksi olmadığını, bütün sürücülerin namaza gittiğini bildirdi. Ne zaman arasam namazdalar; günde beş vakitten fazla mı kılıyorlar? Telefonu açan niye gitmiyor namaza? Nasıl gitmeyebiliyor yani?

Herkes namazdayken trafik daha sakindir, taksicilerin namazdan dönüşünü bekleyeceğime, kendi arabamla giderim, diye düşündüm. Yola koyuldum. Trafik korkunç, gıdım gıdım ilerliyor. Ne kadar çok namaz kılmayan var demek ki. Trafiğin içinde simit satan, şişe suyu satan, kağıt mendil satan, ön camı silmek isteyen bir çoluk çocuk sürüsü koşuşturuyor. Arabanın camına burunlarını dayayıp zorla bir şeyler satma, satmasa bile, ille para almak derdindeler, bu komançi, siu ve mohikan çocuklar. Ön cama su sıkarak, silecek çalıştırarak onları arabadan uzaklaştırdım. Önümde bir türlü gaza basmaya kıyamayan, en sol şeritte süzülen Adapazarı plakalı arabayı sağladım, sol şeritte onun önüne geçtim. Yoğun trafikten sıyrılıp çevre yoluna saptım, kamyonlar bütün şeritleri işgal etmişler, birbirlerini geçmeye uğraşıyorlar, aynı sinameki hızdalar, hiçbiri öbürünü geçemiyor, yan yana süzülüyor, köküne kadar gaza basarak kamyonlardan iniltiler çıkartıyorlar. Egsoz dumanından göz gözü görmüyor. Arka görünümü en az sinir bozucu olan ve arka plaka üstü yazısı olarak "İSTERSE GEÇER"i seçmiş kamyonun arkasına yazıldım, müzik açtım. Radyoda Bizet'in Carmen operası. Güzel. Sigara yaktım. Çevre yolunda kamyon arkası bunalımları için ideal bir sığınmadır opera. Kamyonu unutup Carmen'e verdim kendimi, şarkıcıyla birlikte mırıldanıyorum sözleri. Kamyonun arkasında değilim artık, bambaşka bir yerdeyim.

-L'amour est enfant de boheme
Qui n'a, jamais jamais connu de loi
Si tu ne m'aimes pas, je t'aime
Mais si je t'aime, prends gaaaaaaaaarde a toi...

derken ani bir fren yapan kamyonun sürücüsü, penceresinden önce muz kabuğu, sonra boş bir sigara paketi, daha sonra da boş bira şişesi attı. Attıkları, atılış sırasıyla gelip benim arabanın ön camına çarptılar; bira şişesi kırıldı, ön camı çatlattı. Uzun uzun klakson çaldım, hiç oralı olmadı Konya plakalı kamyonat! Punduna getirip sağından sıyrıldım, o sırada ona sürekli korna çalmayı ve camı açıp:

-Carmençita!

diye bağırmayı ihmal etmedim. Ona hangi küfürü etsen, bu anlamını bilmediği ve hiçbir zaman öğrenemeyeceği "Carmençita" lafı kadar koymaz. Sol şeride yerleştim, iki araba önümdeki Edirne plakalı kamyonet yüzünden sol şerit konvoylaştı. Edirneli'nin arkasındaki Muğlalı ve Muğlalı'yla benim aramdaki Erzincanlı bastık frene, kamyonet arkası gezintisine geçtik. Arkamdan manyak gibi gelen Ordulu ısrarla selektör yapıyor, bagajıma girmek üzere. Önümüzde yol var da biz mi gitmeyi bilmiyoruz lan Ordulu? Daha da yavaşlıyorum, sırf ona gıcıklık olsun diye.

Kasımpaşa'daki benzinciye dar attım kendimi. Benzin alımı sırasında, depoyu dolduran çocukla boş konuşma oldu. Çocuk Urfa'dan türkücü olmak için geldiğini, şimdilik burada çalıştığını, sesinin acayip güzel olduğunu, çok parça bildiğini, istersem hemen bir tane söyleyebileceğini belirtti. Söylememesini söyledim. Ona bu konuda yardımım olamayacağını anlatmaya çalıştım, anlamadı. Onu başımdan savdığımı, küçümsediğimi düşünerek baş salladı, acı acı gülümsedi, bir gün çok ünlü bir türkücü olacağına ve benden bunun intikamını alacağına, benimkinden daha pahalı bir arabaya bineceğine ve bu benzinciden gelip benzin alacağına and içerek baktı arkamdan. Ömer Hayyam yokuşundan Balıkpazarı'na ulaştım, Balo sokağına yakın bir yerlere arabamı park etme derdindeyim, gözüme güzel bir yer kestirdim, oraya gireceğim ve fakat karşıdan gelen arabanın direksiyonundaki siyah güneş gözlüklü tip de oraya girmek üzere hamle yaptı, tam çarpışmak üzereyken durduk. İndim. Siyah güneş gözlüklü tip ve yanında tıpkı ona benzeyen siyah güneş gözlüklü başka bir tip, Sivas plakalı arabadan indiler. Bu iki Sivaslı arkadaşla araba park etme konusunda sosyal içerikli bir kavgaya giriştik. Kavgayı ayıran olarak girdi hayatıma Kırşehirli Hüdai. Balo sokağını benimle birlikte yürümeye başladı. Yürüyüş sırasındaki boş konuşmadan, Hüdai'nin bana televizyondaki reklam filmlerimden hayran olduğu ve hayatında hiç tiyatroya gitmediği anlaşıldı. Böyle hüda-i nabit tipler görünce heyecanlanıyorum. Birden durdum Balo sokağının ortasında, sırtım Ses Tiyatrosu'nun arka kapısına dönük, Hüdai'nin arkasında bu sokağın adının neden "Balo Sokağı" olduğunu bilmeyen ve hiç merak

etmeyen, irtica sakallı mürteci dönerci. Bir an kalakaldım.

-Nasıl yani Hüdai? Hiç mi merak etmedin nedir lan bu tiyatro, diye?

-Ettim... Yani istedim gitmek de... Şindi bize orda nasıl davranırlar onu bilmediğim için, şey yapamadım.

-Sana özel bir davranış yok lan Hüdai. Gişeden biletini alıcaksın, aynen sinemaya, sirke, maça girer gibi... Kapıda biletin yarısını keserler, o kadar! Girip yerine oturacaksın.

-Öyle, değil mi ağbi?

dedi, dalgınlığı üst düzeye ulaşan Hüdai.

Onunla birlikte arka kapıdan tiyatroya girdik. Hüdai'yi salona soktum, tavana bakakaldı, locaların kadifesine elini sürdü. Burayla ilgili bir şeyler sormasını bekliyorum. Sorar sormaz da ona, buranın 1885'te tiyatro olarak, dönemin dünya çapında tiyatro mimarı Campanaki tarafından yapıldığını, geçen 115 yıl içinde burada kimlerin oynadığını, locaların kapısında yazılı isimlerin bu 115 yılın starları olduğunu hızla ve sinirle anlatmanın beklentisi içindeyim. Nitekim bir şey sormak üzere önce kaşları, sonra ince dudakları hareketlendi Hüdai'nin:

-Buranın mülkü sizin mi ağbi?

-Değil, hayır. N'olucak? Bunun ne önemi var?

Sorman gereken bu değil ki Hüdai!

Tuttum kolundan fuayeye çıkardım onu. Tam karşımızda Mengü Ertel'in, Ses Tiyatrosu'nu yeniden açtığımız 1989 Kasım'ının iki soğuk gecesi orada sabahlayarak yaptığı Muhsin Ertuğrul fotoğrafları kolajı.

-Bak Hüdai, bu Muhsin Ertuğrul. Çağdaş tiyatromuzun kurucusu.

Mengü'nün, Muhsin Bey'in bir fotoğrafını çoğaltıp onları kesip biçerek oluşturduğu oldukça stilize kolajına kaşlarını çatarak bir süre baktı, sonra fuayedeki fotoğraflarda gezdirdi gözünü Hüdai.

-Bu Kel Hasan Efendi, bu İsmail Dümbüllü, bu Münir Özkul...

-Münir ağbiyi biliyorum.

dedi sırıtarak. Onu müdüriyete sürükledim, kendisine tarihsiz bir davetiye verildi, o davetiyeyi istediği gün gişeye uzatıp, istediği oyunu, istediği adet arkadaşıyla ücretsiz olarak izleyebileceği belirtildi, yol edildi.

İlerleyen zaman içinde Hüdai'nin davetiyeyi kendi adına kullanmadığı, bir uygunsuz durumda, kimbilir ne münasebetle davetiyeyi bir belediye zabıtasına rüşvet olarak verdiği, tiyatroya o zabıtanın yeğenlerinin geldiği görüldü.

İçine kül karışmış un gibi, dök beni çöpe duygusu veriyor artık bana İstanbul.

Apartman Polisiyesi

Felat Delibalta

Mart'ın tam sekiziydi, saatten emin değilim, Güneş batmıştı diye hatırlıyorum. Ağzımda metalik bir tat vardı, aşırı heyecanlandığım zaman ağzıma garip tatlar gelir, örneğin ağaç kabuğu tadı ya da çok uzun zaman buzdolabında kalmış ama henüz bozulmamış mayonez tadı gibi tatlar. Yutkundum, konu hakkında çok bilgili olduğum halde, az bilgiliymiş gibi görünmek istiyordum. Ellerimi dizlerimin üstünden çektim, öğrendiğim kadarıyla karşıya güven veren bir hareket değildi bu, anlatmaya başlamadan önce gözlerimi karşımda oturan polisin gözlerine diktim, evet göz teması da güven için önemliydi. Tüm bunları kızımın "İş Görüşmelerinde Dikkat Edilmesi Gereken Şeyler" konulu paylaşımında okumuştum, umarım polislere karşı da işe yarıyordur.

"Şimdi memur kardeş, ben hiç ses duymadım. Hasibe benim sekiz senelik komşum olur ama ondan hiç böyle bir şeyi beklemezdim doğrusu. Kocası da son üç senedir apartman yöneticimiz, kendi halinde, dürüst bir adama benziyordu. Şahsen pek konuşmuşluğum yok kendisiyle, işine gider gelirdi. Ayda bir apartman yönetimi toplantısı olur, kendisi zaten muhasebeci, tüm hesapları bize gösterirdi, dedim ya dürüst adamdı vesselam. O yüzden açıkçası ben hala inanamıyorum yani bu olanlara."

İlk cümlelerimi dikkatle seçmeye çalışmıştım, ara sıra göz temasını kesip, sağa sola bakarak, rahat ve samimi bir tavır sergilemiştim. Şu internet ne güzel bir şey, önceden hiç anlamazdım, daha doğrusu benim bey vefat etmeden önce pek izin vermezdi. " Bu yaşta ne yapacaksın feyisbuğu, tiviğiyi?!" diye celallenirdi beni bilgisayarın başında gördüğü zaman. Hakkın rahmetine kavuştuktan sonra, kızımla feysbuğunu karıştırmıştık, meğer ne cevizler kırmış şerefsiz, bak ölünün arkasından kötü laf ettirdi bana. Neyse, şu an konsantre olmalıyım, karşımdaki polis memurunun beni bir tehlike olarak görmediği çok belli, bu durumu bozmamalıyım.

"Tamam teyze, anlattın zaten bunları, Ayten'di di mi ismin? Heh, Ayten Teyze, şimdi sen boşver dürüst adamı falan, en son ne zaman gördün onları beraber, bak iyi düşün?"

"Yavrum valla her gün görürdüm, dedim ya, biz Hasibe'yle kardeş gibi olmuştuk, beraber yemek tariflerine bakardık, bir gün o bendeydi, diğer gün ben onda. Sarmayı bi ince sarardı ki, aaa, dolapta biraz olacaktı memur bey olum, ister misin?"

Çıkık çeneli, kıvırcıkla düzlük arasında gidip gelen kısa kesilmiş saçlarıyla, yakışıklı olabilecekken olamamış bir adamdı bana sorular soran polis memuru. Benimle konuşurken utanç duygusu yer yer belli oluyordu, şu kadınlarla iletişim kuramayan tiplerdendi, belli. Belki de biraz göğüs dekoltesi verip, yaşlanmış ama içi geçmemiş dul profili oluştursam, daha güzel olabilirdi ama artık yapacak bir şey yoktu, dişiliğinden çoktan vazgeçmiş teyze profilini vermiştim bile.

Sıkıntıyla yukarı doğru kısa süreli bir bakış attı genç polis. Yavaş yavaş istediğim kıvama getiriyordum onu.

"Anladım teyze, çok iyi dosttunuz tamam, sen sorulara cevap ver sadece, en son ne zaman gördün onları beraber?"

"Belki acıkmışsındır dedim yavrum. Olanları duyunca akıl kalmadı ki

bende, düşünsene, bizim bu kadınla aramızdan su sızmazdı, şimdi sen diyorsun ki, apartmanın çatı kaplaması ve izolasyonu için ev sahipleri olarak dişimizden tırnağımızdan arttırdığımız parayı alıp kaçmışlar he mi?"

"He Ayten Teyze kaçmışlar, anladın mı sonunda? Hele şükür. Eee, ne zaman gördün onları beraber teyze?"

...

Aslında zaman çizelgesini biraz daha geriye çekip, olayların öncesine bir göz atmak iyi olacak gibi. Tabi ki herşeyin başlangıcına gitmek olmaz, o zaman çok uzun olur. Şöyle bir ay kadar geriye gitsek iyidir. Evet gittik, şimdi elimizde ne var bir bakalım. Ben varım, yani Ayten Pencereci, kızım Hazal Pencereci, ve alt komşum Hasibe Kentor. Hasibe'yle pek çok ortak yönümüz var. Ellili yaşlara yaklaşmış olmak, menapozun baş vermiş olması, Çemberimde Gül Oya'yı gelmiş geçmiş en iyi Türk dizisi olarak görmek, pazı sarmasına dayanamayıp tencereyi bitirmek gibi. Aslında samimi olmamızı sağlayan ana noktanın komşuluk olduğunu da söyleyebilirim. Başka apartmanlarda oturuyor olsaydık, hiç sanmıyorum ki, böyle arkadaş olalım.

Hasibe, interneti etkin kullanan bir insandı. Yemek bloglarını takip eder, akıl dolu ev dekoru tasarımlarını inceler, yeni gelinleri tatlı bir şekilde telaşlandıran evlilik hakkındaki bilgileri hiç kaçırmazdı. Garip olan, hiç çocuğu yoktu, neden evlilik konusunu inceliyordu? Kocası Şevket, kısırdı besbelli. Her ne kadar "Birbirimize olan sevgimiz azalmasın, hep balayında gibi olalım, aşk havuzunda sadece ikimiz olalım istedik." dese de Hasibe, konu komşu olarak biliyorduk ki, kocasının silahı kuru sıkıydı. Çünkü her kadın anne olma duygusunu tatmak ister, bebeğinin poposunu ısırmak ister. Yıllarca kıllı bir adamla aynı yatakta uyuduktan sonra, başına gelebilecek en güzel şeylerden biridir bu. O yüzden hiç sallamasın Hasibe, balayı falan diye. Balayıymış...

Şimdi zamanı biraz daha ileriye alabiliriz, yaklaşık iki hafta sonraya. Tabi önce zamanı önce bir ay geriye aldığımız için şimdi iki hafta öncesi gibi oldu. Biraz Bilal'e anlatır gibi oldu gerçi burası, ehe, aslında hep bu kalıbı kullanmak istemiştim. Ekşi'de görüyordum kullananları, henüz çaylaklıktan çıkamadığım için bu lezzeti tam olarak tadamamıştım ama. Çok zevkliymiş. Ölmeden Önce Yapacaklarım listemden bir şeyi daha gerçekleştirmiş oldum böylece. Siz de bu listeyi yapmalısınız, ünlü blogger Buket Sarı tüm ev kadınlarına hayatlarını renklendirmeleri ve ev yaşamının rutinliğinden sıyrılmaları için şiddetle öneriyor.

Şimdi Hasibe Kantor'u gözünüzde canlandırmanızı istiyorum, dip boyası gelmiş sarı kıvırcık saçları, Aysel Gürel gözlükleri, mürekkep hokkası gibi burnu, armuda benzeyen bir vücudu ve yaklaşık 1.50 cm. boyu var. Merdivenlerden salına salına yukarı çıkıyor, bize doğru geliyor. Kamera eline doğru yaklaşıyor, el kapı ziliyle buluşuyor. Kapıyı iki kez uzun, iki kez kısa çalıyor, bu bizim şifreli kapı çalışımız. Böylece onun Hasibe olduğunu anlıyorum. İzlediğimiz bir filmde gördüğümüz bu şifreli kapı çalışını, hayatımızı daha renkli hale getirmek için anında benimsedik. Her Cuma, Hasibe'nin kocası, huzurevindeki annesini ziyarete gider, sonra biraz sağda solda sürter (Bence Hasibe'yi boynuzluyo da, benim minik Koşin Tavuğu'mun (Sık sık gurk olan bir tavuk türü. (of parantez içinde parantez içinde parantez, tıpkı Inception gibi.)) bundan haberi yok.), eve geç gelir. O gün bizim film günümüzdür, kısırımızın harcını hazırlar, böreklerimizin üstünü yumurta sarısıyla süsler, çayımızın kaynama noktasını termometreyle ölçüp ona göre demler, laptopu HDMI kablosuyla televizyona bağlar ve koltukları olabilecek en rahat konuma yerleştiririz. İşte sıradanlığın sözlük anlamı olabilecek hayatımızın entrika, aksiyon, şehvet, kan, şiddet ve sarmayla dolu bir festival filmine dönüştüğü gün de, tam olarak o gündü.

Set It Off. Hasibe'nin o gün için seçtiği film buydu, banka soyan afro-amerikalı kadınları konu alan bir film. Siyahi kardeşlerimin, feleğin sillesini yüz seksen derece döndürüp feleğin poposuna sokuşunu izledikçe, beynimin içinde Minionlar dolaşmaya, sevimli sesler çıkarmaya başladılar. Dikkat kesilip, ne söylediklerini anlamaya çalıştım, "Heygarapbaruuu!" diye bir şey diyorlardı. Bu anlamsız söz öbeğini daha derinden inceleyince, şu anlama geldiğini farkettim: " Artık zamanı geldi, sen de hayatın balını sütünü emmeli, paraya kolayca ulaşmalısın. Bunun için yapman gereken tek şey, Hasibe'yi ayartmak. Biliyorsun, kocası apartman yöneticisi, apartmanın banka hesabını o yönetiyor, yapman gereken şey, o parayı ele geçirmek. Hadi görelim seni Ayten." Hasibe'yi ve Hazal'ı incelemeye başladım. İkisi de filmden etkilenmiş görünüyorlardı, birazcık gaz vermem yeterli olacaktı. Savaş filmlerinin son savaştan önceki komutan konuşması sahnesinde, komutanların takındığı mağrur ve kendine güvenen ifadeyi takındım ama sesimi kısık tuttum. " Bebekler, müthiş bir planım var. Şimdi wi-filerinizi kapayın, tüm duyularınız ben de olsun."

...

" Sanırım üç gün önce gördüm evladım. Beraber manava gidiyorlardı galiba, geri döndüler mi görmedim. Çatıcı usta gelmiş iki gün önce, işe başlayacakmış ama kapora isteyecekmiş, yöneticiyi aramış ama bulamamış, kapıcıya söylemiş. Kapıcı da iki gündür kapılarını çalıyomuş ama açan yokmuş. Sonra polise haber verdiler işte, siz geldiniz."

"E teyze, bak bayağı şey biliyomuşsun, ne diye baştan anlatmazsın. Tamamdır, kesin kaçmış bunlar, başka bildiğin bişiyler var mı teyze, saklama devletin kolluk güçlerinden."

" Yok yavrum, bu kadar bildiğim şeyler benim."

"Tamamdır teyzecim, kal sağlıcakla, soruşturma sürecek, haber veririz bir şey çıkarsa."

Heh, işte bu kadar. Genç polisi şaşkın ifademi kaybetmemeye çalışarak yolculuyorum. Kızımın odasına doğru ilerliyorum, yatakta uzanmış, dizüstü bilgisayarına bakıyor, netten birileriyle fingirdiyor kesin gene. İyi yapıyor valla, biz yapamadık zamanında, keşke bu zamanda genç olsaydım ben de. Beni farkediyor:

" Ne oldu anne, sorun çıktı mı?"

" Yok kızım, alabileceğin en önemli eşyaları al yanına, akşam yola çıkıyoruz, uçağı kaçırmayalım."

Kızımın deri ceketini üstüme geçiriyorum, şimdi bir de güneş gözlüğü almalı. Hazal biraz mızıldanıyor." Annenim ben senin, seni ben doğurdum, istersem tüm dolabını üstüme geçiririm, hakkım var." Diyerek annelik gücüyle onu eziyorum. Mızıldanmayı kesiyor, yatak odasına doğru ilerliyorum. Yatakodamda dev bir gömme dolabım var, bayağı eski birşey, hafiften soyulmaya başlamış ahşap kaplaması ona retro bir görüntü vermiş, antika gibi görünüyor ama değil. Kapısını yavaşça açıyorum.

Elleri, ayakları ve ağzı sımsıkı bağlanmış Hasibe çaresizce bana bakıyor, Şevket uyuyakalmış, öküz adam. Hasibe'nin ağzını açıyorum, önce derin bir nefes alıyor, bir gün boyunca dolaba kapalı kalmak gerçekten can sıkıcı olmalı. "Neden?" diye soruyor sadece. " Her oyunun bir kazananı vardır Hasibe, o da oynayanlar değil, oyunu hazırlayandır." Hiç bir şey anlamıyor mal bu dediğimden. " Nasıl yani?" diye soruyor bu sefer. "Boşver Hasibe, görüşmemek üzere." Diye cevaplıyorum New Hampshire Tavuğu (Nadiren gurk olan bir tavuk türü) gibi olan Hasibe'yi.

Uçağın minik penceresinden karanlıkta parlayan şehirlerin ışıklarını izliyorum. Düğünlerin en sime bulanmış kadınları gibi görünüyor şehirler. Hazal kulaklık takmış, yanımda uykuya dalmak üzere. Son olaylar tekrar gözümün önünden geçiyor. Şevket bankadan parayı çekmiş, ustaya teslim etmek üzere eve getirdiğinde, yaptığım plan tıkır tıkır işlemeye başlamıştı bile. Plan doğrultusunda, uyurken yanında Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatsan uyanmayacak olan Şevket'i, uykusunda bağlamış, gece usulca bizim eve taşımış, dolaba kitlemiştik. Sonrasında, Hasibe ve Hazal'la üç şişe nane likörü içmiştik. Planın Hasibe'ye anlatmadığım kısmı doğrultusunda, ben içer gibi yapmıştım. Hasibe sızınca, onu da Hazal'la beraber bağlayıp, Şevket'in yanına yerleştirmiştik. Uçak süzülürken, sızmış Hasibe'nin kulağına fısıldadığım kelimeler kafamda tekrar tekrar dönüyordu.

"Sonsuza kadar sürsün balayın benim minik tavuğum."

meltem sarıkaya'nın köşesi

Kadıköy vapurundayım, Karaköy'e gidiyordum. Ezgilerle buluşacağız. Sürekli Ezgilerle buluşuyoruz. Ezgilerle buluşmaktan sıkılmaya başladım. Niye her Allah'ın günü buluşuyoruz ki biz?

Her seferinde evden vapura ucu ucuna yetişecek şekilde çıkmayı nasıl başarıyorum bilmiyorum. İskeleye son 50 metreyi Avrasya maratonunda köprüye masa kuran amcalarla beraber koştuk, biri beni geçti. Neymiş, demek ki acil spor yapmam gerekliymiş.

Her zaman vapurun arka tarafına otururum. Kışın kimse olmaz, yazın da yer bulamazsın. Vapurun tamamı neden arka taraf olmuyor diye söylenirken sevgili Büyükşehir Belediyemizin hizmetimize soktuğu yeni vapurlardan biri yüzen ütü edasıyla yanımızdan geçti. Bunu bulamayanlar da var dedim sesimi kestim üst kata çıktım.

manyak kadınlar vol.1

LADY GODIVA

1040–1067

Günlerden bir gün Lady Godiva, halktan aldığı vergilerden dolayı kocasına atarlanmış. Bunun üzerine kocası Lord Leofric eğer Coventery sokaklarında üzerinde hiç bir kıyafet olmadan dolaşır ve kimse ona bakmazsa vergileri azaltacağını söylemiş. Ablamız da ertesi gün lafının altında kalmayarak şehri dolaşmış rivayete göre de bakan olmamış. Bizde olsa kadıncağızı ne yaparlardı düşünmek bile istemiyorum.

- Ama Batı'nın ahlaksızlığını almayalım!

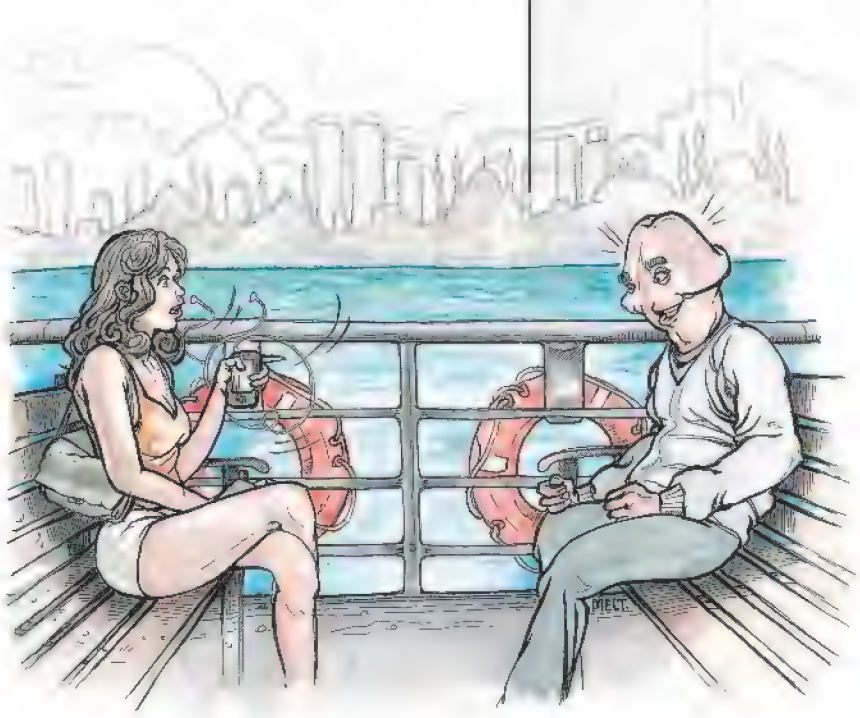

Üst kat nedense tenha, yerlerden yer beğenip birine oturdum. Oturur oturmaz da sanki beni bekliyormuş gibi 84 kiloluk bir "fallus" gelip karşıma oturdu. Ben bi yandan twitter-facebook-twitter... ona like bunu retweet sanal alemlerde fink atıyorum fallus bey gelir gelmez gözlerini bacaklarıma dikince ister istemez oturuşumu bi değiştirdim. Tekrar kaldığım yerden facebook-twitter-facebook... Bi yandan da göz ucuyla bizim fallus'u kesiyorum. Yok arkadaş adam aynı kararlılıkla bakmaya devam ediyor. Şöyle elimle "bilader ne ayaksın?" gibi bi hareket yaptım. Iıhh! Yok! Adam transa geçmiş bana mısın demiyor.

Elimi çantama attım. Sanırım biber gazı spreyi falan çıkaracağımı düşündü, hafif bi irkildi. Ardından ben bi prezervatif çıkarınca afalladı. Prezervatifi "ister misin?" gibisinden buna doğru sallayınca olaya uyandı. Alelacele kalktı aşağı kata yöneldi, ben durur muyum? Fallus önde ben arkada vapur içinde kovalamaca oynuyoruz. Sonunda başladığımız yerde vapurun arkasında kıstırdım ben bunu. Yapma etme falan dinlemeden çıkardım prezervatifi taktım kafasına. Nefessiz kalınca nasıl morardı görmeniz lazım. Ya da görmemeniz lazım, seksten soğutur adamı.

Vapur Karaköy'e yanaştı. Ezgilerle buluşacağız. Ezgilerle buluşmanın mına koyiim.

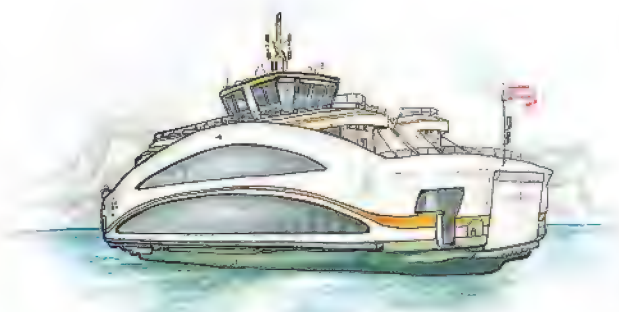

marıyak kadınlar vol.2

HEDY LAMARR

1914-2000

Vakti zamanında dünyanın en güzel kadını olarak gösterilen Hollywood aktrisi Hedy Lamaar'ın aynı zamanda bir mucit olduğu pek bilinmez. Lamaar'ın geliştirdiği "Frekans atlamalı yayılı spektrum" adı verilen bir teknoloji bugün kullanılan GPS, Bluetooth ve güdümlü füzeler gibi teknolojilerin alt yapısını oluşturmuştur.

- Mavi gözler o biçiiiim, içilir içim içim..

-Test-

Ne kadar düzsünüz?

Yan sayfadaki büyük resimde ne görüyorsunuz?

a) At - Avrat (Silah eksik abi)
b) Memiş (Dikkatli bakınca)
c) Seks (Direkt)

Sonuç: a,b veya c'ler çoğunluktaysa düşünüz bir adamsınız tebrikler!

Canım, bu ay benden bu kadar. Hikayenin ana fikri ne dersen, şudur: Cüzdanında prezervatif taşıyan erkek %80 ihtimalle onu liseden beri taşıyan bi 'loser'dır, ondan zarar gelmez. Asıl çantasında prezervatif taşıyan kadından kork, naapacağı belli olmaz.

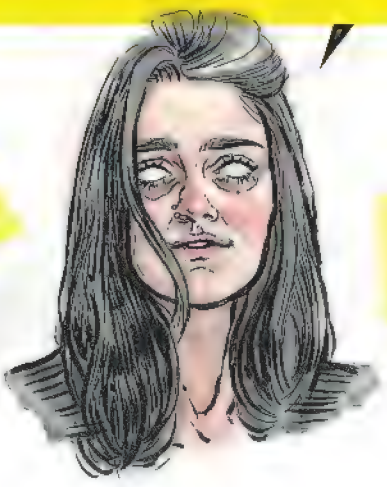

HA HA HA HA

dinle küçük adam

oynayanlar: sibel gökçe, kalust şalcıoğlu

YAV KARDEŞİM, ÜLKE MUTSUZ DİYE BENİM EVİMDE HUZUR OLMAYCAK MI? ŞU HAYATTA NİHAYETİNDE HER ÖĞÜNDE YİYECECEĞİMİZ 100 GRAM RIZIK... SIÇACAĞIMIZ 50 GRAM BOK! BU HALA NEYİN KAVGASI?

KAHRAMANLARIMIZ ŞİDDETLİ GEÇİMSİZLİKTEN MUZDARİPTİRLER...

AAAAY YETEEEERRRR!! ANIRMALARINDAN KAFAM GÜZEL OLDU! SANKİ BENİ SKİYLEAR!

ANNELERİMİZ NE KADAR İYİ YAAA!! HAYATTA SADECE BABALARIMIZLA YATTILAR! AMA ŞÖYLE YA DA BÖYLE Bİ ŞEKİLDE MUTLULARDI... BİZ NE KADAR KÖTÜYÜZ YAAA!! ŞU HALE BAK, BİTMEYEN TATMİNSİZLİK!

NOOLDU LAN?? YOKSA GENE Mİ ALDATTIN BENİ? NASİPSİZ, ŞEREFSİZ, AHLAKSIZ!?

YATAK ODALARINDAKİ MANZARA SİGARA PAKETİ ÜSTÜ RESİMLERİNDEN BETERDİR.

TARTIŞMADAN YORGUN DÜŞEN KIZ KISMI YATAR UYUR ...

BU BİR ZULÜMDÜR! ALLAH'IM NOLUR ŞU ADAMIN BANA YAPTIĞI EZİYETİ BİTİR NOLUR! KAFAMIN İÇİ ALMAN KONSOLOSLUĞU GİBİ OLDU!

ERTESİ SABAH BİR DE NE GÖRSÜN, OĞLAN KISMI KÜÇÜLÜP EL KADAR KALMAMIŞ MI? ÇKALMIŞ MI?

AHA!!?? DOKTOR BU NE?? DUALARIMIN KABUL OLACAĞINI TAHMİN EDİYORDUM DA... BÖYLESİNİ DE BEKLEMİYORDUM! ALLAH'IM YARATIYORSUN BARİ TAKİP ET! SAĞDIÇ BU NEY?

DUALARI KABUL OLANDA ZİL TAKIP OYNAR BİZİMKİSİ.

BİM-BAM-BOM... ÇATLASIN DÜŞMANLAR!! BU SAATTEN SONRA HDP BARAJI GEÇMİŞMİŞ... GEÇMEMİŞMİŞ... GENE VAY EFENDİM KOALİSYON İHTİMALİ OLMUŞMUŞ... **UMMMMM-RUMMMDA DEĞİL ARTIK! HAHAAAYY!!**

ZATEN SEÇİMLERDE GENE SONUÇLAR DEĞİŞMEZSE... DUALARA BAKILMALI! DUALAR DA EŞİTSE ABDESTLERE BAKILIR, ONDA DA EŞİTLİK BOZULMAZSAAAA... CHP-HDP KOALİSYONU FARZDIR ARTIK!! **DUYUYON MU BENİ KURŞUN ASKER! SANA DİYORUM!**

SANA DİYORUM FEODALOĞLAAAN!! ALLAH'IN YOZU! KADIN DÜŞMANI DÜRRRÜÜK!!

O ESNADA ERKEK TARAFI MARKET ALIŞVERİŞİNDEN ANİDEN DÖNMESİN Mİ? (DÖNSÜN MÜ?)

PİÜÜÜ... ULAN BU GENE KAVGADA YALANDAN BAYILDIYDI.. HALA MI UYANMADI?? KAFA NERELERE GİTTİYSE ARTIK. HIŞŞT, ALOO!! KENDİNE GEL! BÖYLE SERE SERPE GİREMEZSİN YENİ TÜRKİYE'YE, ALO!?

Ayetullah Pompalıtüfek | pompalihoca.com

Putperest Cenneti Tayland

Batısındaki Andaman denizi ve doğusundaki Tayland körfezi üzerinde dünyanın en güzel adalarına ev sahipliği yapan, 67 milyon nüfuslu, başkentinde siyasi çalkantıları, askeri darbeleri hiç eksik olmayan, dünya üzerinde tahtta en uzun süre kalabilmiş 87 yaşındaki bir krala sahip, komşuları Vietnam, Laos, Kamboçya gibi sömürgeleştirilememiş, muhteşem doğası, tapınakları ve seks turizmi ile ünlü Güneydoğu Asya'nın, favori "item"leri coconut, kondom ve aromatik masaj yağı olan GoyGoy ülkesi Tayland.

Tayland Budizm'e inanan dindar bir toplum... Her biri birbirinden gösterişli binlerce tapınak, büyükşehirlerin merkezlerinden en ücra köylere kadar yayılmış durumda. Dindar bir toplumda seks turizmi ve "ladyboylar" neden bu kadar yaygın diye sormayın, hepsinin dini bir gerekçesi var. Budizm'e göre gençler yaşlılara, fakirler zenginlere saygı göstermek zorunda. Ayrıca dini olarak gençler ailelerinin geçimini sağlamakla yükümlü. Fuhuşun ek iş olarak tercih edilmesinin sebebi ise bu. Gündüz farklı sektörlerde çalışan kızları, akşam barlarda iş tutarken görebilirsiniz

Taylandlı kedicikler

Tayland bildiğiniz gibi ladyboyları ile ünlü. Tayca'da "Kathoey" şeklinde hitap ediliyorlar. Eşcinsellik Budizm'de hoş görülüyor. Budizm kadının içindeki erkek ve erkeğin içindeki kadından bahsediyor. Bu da toplumda ladyboylara yönelik bir hoşgörü iklimi yaratmış. Türkiye'de olduğu gibi ne aileler tarafından dışlanıp cinayetlere kurban gidiyorlar, ne de sokakta polis şiddetine maruz kalıyorlar. Bu ülkede bir ladyboy karşınıza tezgahtar, şirket müdürü, işletmeci, garson, avukat, bar tender vb. çeşitli mesleklerle çıkabilir. Yani hepsi fuhuş sektörünü tercih etmiyor.

Ladyboylara tebliğ verip doğru yola davet ederken ben.

Ülkede geçirdiğim bir sene boyunca kafamı çevirip baktığım, "vay be hoş hatunmuş" dediğim kadınların çoğu ladyboy çıktı. Yalan yok Tay kadınlarıyla yan yana koyduğunuzda ladyboylar daha güzeller. Her yıl Pattaya'da Miss Tiffany's Universe adında bir uluslararası trans güzellik yarışması yapılıyor. Ülkede eşcinsel erkekler olduğu kadar azımsanmayacak oranda lezbiyen çiftler de var. Genellikle saçları kısa kestirip erkek rolünü üstlenen taraf, adeta bir aile reisi gibi eşinin ve onun eski evliliğinden olan çocuklarının bakımından sorumlu. (Yani burada lezbiyenlik affedersiniz bizim Beyoğlu marjinalleri gibi strap on-dildo ile birbirlerini becermekten ibaret değil.) Tay erkekleri ise alkolik, sorumsuz, kumarbaz ve çocuk ruhlu.

Besteci Fotoğrafçı Ressam ve Mucit Kral

Kral Adulyadej Efendi Hazretleri.

Tayland Kralı BhumibolAdulyadej, ABD'de doğmuş, İsviçre'de hukuk ve siyaset eğitimi görmüş, hatta eğitimi nedeniyle taç giyme törenini 4 yıl ertelemiş, halkın yarı tanrı ve "ulusun babası" olarak görüp tapındığı, ülkenin her köşesinde resimleri olan, saygı gösterilen bir kral. Çok yönlülüğü, sanata düşkünlüğü ve Tayland halkı için yaptıkları ile dikkat çekiyor. O, caz besteleri olan bir müzisyen, bir ressam, Nikon sponsorluğunda bir hava fotoğrafçısı, patentli hava filtreleri ve sulama sistemleri buluşları olan, ürettiği sistemler hala tarımda kullanılan bir mucit. Tahtta kaldığı süre boyunca 16 tane darbe ve anayasa görmüş, "Lèse Majestè" diye bir kanunla kendisine yönelik her türlü kötü davranış, söz, eleştiri (yerli ya da turistlerce yapılsın) cezaya tabi. İsviçreli bir turist gibi, resmine sakal bıyık çizerseniz 15 yıl hapis cezasına çarptırılabilirsiniz. Bugün, yaşlılığı ve hastalığı sebebiyle evinde yoğun bakım altında tutuluyor.

İnanç Dünyası

Tayland'ın dini bayramları, kutlamaları, festivalleri, Buda günleri hiç bitmiyor. Sürekli caddeler, sokaklar bayramları temsilen flamalarla, çiçeklerle, heykellerle süsleniyor. Halk fakirlikten kırılsa da kutlamalara para harcanıyor. Çünkü burası "Kingdom of Smiles".

Putlar ve ben. Ortadaki ben.

Puket de dâhil olmak üzere Güney Tayland'ın birçok turistik adasının yerli nüfusunu Müslümanlar oluşturuyor. Puket adasında geçirdiğim bir yıl boyunca Müslüman nüfusa yönelik en ufak bir ayrımcılık gözlemlemedim. Camiler açık, Müslüman okulları faal, Müslüman kuruluşları, bayramları, kutlamaları gayet özgür. Hatta bir sene boyunca Rus kız arkadaşımla birlikte camiye 100 metre mesafedeki, Müslüman mahallesindeki bir evde yaşadık. Türk ve Arap yobazlarıyla karşılaştırılamayacak kadar hoşgörülüler. Erkekler takke, sarık ve cübbeleriyle dolaşıyorlar. Kız arkadaşım mini kot şortuyla mahallede dolaştığında Allah'ın bir kulu kafasını çevirip bakmıyor, kınamıyor, rahatsızlık

vermiyor. Erzurum'da böyle dolaşsa barbar Türkler 10 metre yürümeden taşlamaya başlar... Camiler bizdeki gibi soğuk ve ciddi mekanlar değil, aksine namaz saatleri dışında kadınların merdivenlerine oturup dedikodu yaptıkları, çocukların bahçesinde bisiklet sürüp top koşturdukları sosyal mekanlar.

Tayland'a tatile gitmeyi düşünenlere muson ikliminin en sıcak günü kabul edilen 13 Nisan'da kutlanan "Songkran" su festivalini denk getirmelerini tavsiye ederim. Tay geleneklerinde güzel kokulu çiçekli suların ve pudraların insanların birbirinin yüzüne nazikçe sürmesi şeklinde kutlanan festival bugün turistlerin işin içine girmesi ile pompalı su tüfekleri ve kovalarla insanların birbirine saldırdığı, yoldan geçen araçların ve motosikletlerin düşman birlikleriymişçesine hedef alındığı (ben motor sürücülerinin gözlerini hedef almayı tercih ediyorum) bir su vahşetine dönmüş durumda. Meraklanmayın festivale katılım yüzde yüz ve kimse size yaptıklarınızdan dolayı kızmayacak. Çocukluğunuza dönmek istiyorsanız Songkran sizin için birebir.

TukTukçu G.tünüzü Keser

Tay insanında felaket derecede bir beyazlama çabası var. Kozmetik ürünlerin çoğunda "whitening" yazısını görüyorsunuz. Beyaz ten adeta güzelliğin ve asaletin sembolü. Esmer ten hor görülüyor. Bu yüzden öğlen saatlerinde güneşe çıkmıyor ya da uzun kollu elbiselerle dolaşıyorlar...

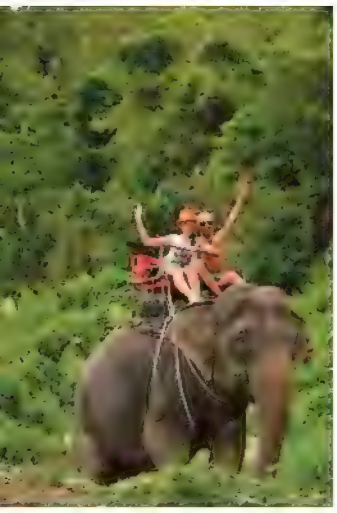

Tayland'da ulaşım taksilerin dışında diğer Güneydoğu Asya ülkelerinde olduğu gibi yolların fatihi TukTuklarla sağlanıyor. Tuktukçular sokaklardaki en büyük mafya. Sakın ola bir TukTukçu ile kavga edeyim falan demeyin, g.tünüzü keserler. Taksiye biniyorsanız taksimetre açtırın, çok daha ucuza gelecektir.

Torbacılık

Turizmin olmazsa olmazı uyuşturucu piyasası burada da hareketli. Otun yanında en çok tüketilenler MDMA, LSD ve mantar. Otun gramını turistlere 1000 baht'tan (30 dolar) satıyorlar. Torbacınızla kanka olursanız 500 Bahta kadar düşürebilirsiniz. Raggae barlar kurtarılmış bölgeler gibi, sigaranızı sarıp güvenle içebilirsiniz. Sakın sokakta içmeyin, uyuşturucu bu ülkede yasak ve işi sıkı tutuyorlar. MDMA'nın ise gramı 2000-2500 Baht. Sakın TukTukçulardan almayın MD diye Ritalin ezip satıyorlar. Ayrıca bazı torbacılar özellikle Bangkok'ta polisle ortak çalışıyorlar. Alışverişi yapıp iki adım atınca polise enseleniyorsunuz. Sakın ola uyuşturucu ile polise yakalanmayın, donunuza kadar alırlar, içeri de düşebilirsiniz.

Böcek Yeme Meselesi

Gelelim çok merak ettiğiniz böcek yeme meselesine. Evet kızartıp çatır çutur yiyorlar. Ama daha çok çekirge, hamam böceği gibi küçük olanları. Sokaklarda sattıkları dev örümcekler ve akrepleri pis buluyorlar ve sadece salak turistlere yediriyorlar. Böcek ile ilgili kötü bir anımı anlatayım: Bir gün Taylı kız arkadaşımla barda otururken bizim Mardinli midyeciler gibi seyyar bir böcekçi yanımıza geldi. Kız ile arkadaşı yaklaşık 100 tane böceği kabuklarını soyarak afiyetle yediler. Bi ara dudağımdan öpmek için yanaşmasıyla masadan kalkmam bir oldu. Kusura bakma sevdiceğim, ya böcek ya ben...

Melekler Şehri Bangkok

Trafik, gürültü, nem, müzik, tütsü ve yemek kokularının birbirine karıştığı, her ziyaretimde bana damarlarıma kadar Asya'da olduğumu hissettiren namı diğer "Melekler Şehri" Bangkok... İstanbul'un, gündüzleri kasvetli tarihi ambiyansı ve gri tonları, geceleri ise buna tezat canlılığı ile karşılaştırıldığında hem gecesi hem de gündüzü rengarenk olan bir başkent.

TheProdigy Bangkok konserini bekleyen Thaili hanım kızlarımız.

Dünyanın en uzun şehir ismi olarak Guinness rekorlar kitabına geçmiş. Orijinal isminin Türkçesi: "Melekler şehri; kutsal mücevherlerin kaynağı; fethedilemez yüce topraklar; büyük ve önemli âlem; 9 önemli cevherle dolu kraliyet başkenti; büyük sarayın şehri ve kralların evi; ilahi sığınak ve yeniden beden bulan ruhların mekanı."

Bangkok'a gideceklere tavsiyem skybarlarda gün batımını izlesinler. Benim favorim Hangover II'nin çekildiği Lebua Hotel'in skybarı. Fiyatlar el yakıyor ama yapmaya değer. Giderken gömlek pantolon ayakkabı kombinesini kuşanın, içeri şort terlik almıyorlar.

Khaosan Road'da çevredeki ucuz guesthouselarda konaklayıp backpackerlarla (sırt çantalı gezgin) birlikte sokak partilerine katılın. "Laughing Gas" denen balonlara doldurulan soğutucuları ciğerlerinize çekip 1 dakikalığına dünya ile irtibatınızı kesin. Bangkok'ta Beyoğlu'nu aratmayacak bir underground kültürü var. Hipster barları gezip cool Tay kızlarla tanışın.

Eşle, Kız Arkadaşla Gelinmeyecek Ada: Puket

Ömrümü sonuna kadar geçirebileceğim, tam bir yıl boyunca beyaz kumlu tropik plajlarında raks edip coconutumı yudumladığım, çevresindeki onlarca adaya ayak bastığım, renkli gece hayatına kendimi kaptırıp iki saatlik uykularla ile işe gittiğim, çevresi muz ve coconut ağaçlarıyla kaplı muhteşem doğası, turkuaz deniziyle cennet adası Puket.

Puket'i Mahsun Kırmızıgül'ün klibindeki gibi bir ıssız ada zannediyorsanız yanılıyorsunuz. Puket'i trafiği, AVM'leri, yat limanları ve lüks plajları ile koca bir şehir olarak gözünüzde canlandırın. Bakir doğasının yanında eğlenceyi, lüksü ve kaliteli hizmeti de sunduğu için adanın neredeyse üçte bir nüfusu yabancılardan oluşuyor. Adalı yabancıların içinde de nüfusu en kalabalık olanlar Ruslar.

Puket'te hacı olmak isteyenlerin olmazsa olmazı günahlar plajı Patong Beach. Eğlence ve kalabalık sevenler için Patong biçilmiş kaftan. Ünlü barlar sokağı "Bangla Road" gündüzün erken saatlerinde dahi hareketli. Geceleri ise rengarenk. Strip şovundan, pingpong şovuna, ladyboy barlarından, Rus gogo showuna Asya'da aradığınız tüm ekstrem eğlenceler bu sokakta. Dünyanın her yerinden seks turizmi için gelen orta yaş erkekler, balayı çiftleri, Taylar, Asyalı turistler, backpackerlar sabaha kadar sokaklarda bir insan denizi oluşturuyorlar.

2004'te adanın batı kıyılarını vuran ve totalde 280 bin, Puket'te ise 54 bin kişinin hayatını kaybettiği tsunami felaketinden sonra Puket'in her sahiline ve çevresine halkı bilgilendirme amaçlı "Tsunami Evacuation" tabelaları koyulmuş. Olası bir tsunamide herhangi bir binanın ikinci katına çıkmanız kurtulmanız için yeterli.

Okyanusu arkanıza alıp tsunami uyarı tabelalarına bakınca içiniz bir hoş oluyor, siz de deneyin.

Leonardo Di Caprio'nun başrolde oynadığı 2000 yapımı "The Beach" filminin çekildiği Phi Phi takım adalarından "Ma Ya Bay" adası. Adaya yapay kum taşıyıp denizdeki mercanların ölümüne sebep olan yapımcı Warner Bros şirketi ile Tayland hükümeti arasındaki milyon dolarlık tazminat davası halen devam ediyor...

Koh Phangan: Enternasyonel Kop Kop Adası

Fullmoon partileri ile ünlü ada, şu anda dünya teenagerlarının gözdesi. Adada poptan teknoya, raggaeden psyye her çeşit müziği ve hepsine uygun drugı bulma şansınız var. Ada neye ihtiyacınız varsa size onu veriyor.

Ek bilgi olarak; burada joint Türk usulü tek nefes çekilip döndürülmüyor. Ne zaman dönecek diye strese girmeyin, rahat olun, keyfinize bakın.

Kafayı bulan partiden çıksın, kasıyor.

Bitirirken altını çizmek istediğim mevzuları kısaca özetleyelim:

- Gelirken euro ya da dolarla gelip en kısa sürede paranızı Thai Bahtına çevirin. Pazarda döviz kullanamazsınız. 1 USD = 35 THB
- Dini ikonlara, tapınaklara ve monarşi üyelerini temsil eden resim ve sembollere saygılı davranın. Aksi takdirde yasalara göre cezalandırılırsınız.
- Güvenli bir ülke olmasına rağmen eşyanıza telefonunuza sahip çıkın, ortalık yerde bırakmayın. Işık hızıyla kaybedersiniz. Yoksul bir ülkede olduğunuzu unutmayın.
- Motor kiralayan alkollü turistler ölümlü kazalara sebep oluyorlar. Alkol alacağınızda tuktukları tercih edin. Kiralık motorunuzun anahtarını motorun üstünde unutmayın. Onu da hızla kaybedersiniz.
- Üzerinizde uyuşturucu ile polise yakalanmayın. Yollarda motor ve araçların didik didik arandığı kontroller sıklıkla yapılıyor.
- Public sex isteyenler, yakalandığınızda şayet arazisindeyseniz yerel halkın tepki gösterebileceğini hesaba katın.
- Asya insanı kültürel faktörler nedeniyle ağır kanlıdır ve aceleye gelemez. Kasiyere, resepsiyoniste, pazarcıya ağır davrandıkları için bağırıp çağırmayın, zira burada kimse sizin ev-ofis arasında seyreden koşuşturmacalı sikko hayatınıza adapte olmak zorunda değil.
- Gelecek ay günah şehri Moskova'da buluşmak üzere...

kızılca kıyamet
merih
GÜNCELERİ
twitter: @hirsova
LAAAN!
BOO!
1
- ALOOO!
- ALO?!
- UYUYOR MUSUN?
- EVET. SAAT SABAHIN BEŞİ!
- SAÇMALAMA DA DİNLE...
2
- çok acaip bir rüya gördüm yine kızım. rüyamda ölmüşüm "öbür" tarafa gitmişim. böyle deniz gibi, nehir gibi bi şey var, bir tekneye binmişiz, artık nereye gidiyorsak oraya doğru gidiyoruz. ben ön taraftayım, kendi kendime titanic kafası yaşıyorum. sonra canım sigara çekiyor ama ateşim yok. ateş bulmak için arka tarafa doğru geçiyorum. kimi görsem beğenirsin?
- zzzzz...
HEEEY!! ALOO, ABİ NAAPIYOSUN YA? OLACAK İŞ VAR, OLMAYACAK İŞ VAR!
3
- yine uyuyor musun sen?
- hıı? ha! yok, yok devam et. kimmiş?
- che!
- ne?
- ernesto "che" guevera, komandante!
- ne yapıyormuş orda?
- uyandın bakıyorum. balık tutuyormuş.
- ne balığı?
- kılıç balığı. ne balığı olduğunun ne önemi var canım ! konuyu dağıtma!
- peki, peki kızma anlat.
- tabi ben che'ye direkt yürüyorum.
- yavaş yürü!
- niye eniştem mi olur, sana ne be!
- atarlanma bana, bak uyurum ha!
- tamam uyuma. bak, aramızdaki konuşmanın tam metni yan sayfada.
aksama gelecegim, aksama gelecegim! zalim deccal evde mi?
şiki şiki
ba-bam
DUB
TIS
TIS
DUB
DUB
TIS
DUB
TIS
DUB

4

ben: aaa! sizi görmek ne güzel, en büyük hayranınızım!
che: teveccühünüz!
(- teveccühünüz mü diyor, che? - rüya bu kızım, araya girmesene, bıd bıd!)
ben: iyi de siz 'araf'ta ne arıyorsunuz, "tanrıya inanmıyor" diye biliyoruz da biz.
che: ben insana inanırım!
ben: '**che part II**'yi seyretseydin böyle demezdin. o tırsak köylüler nasıl da gammazladı sizi...
che: benicio del toro'nun oynadığı filmi mi diyosun?
ben: evet.

5

che: güzel film ama peruk olmamış.
ben: hep merak etmişimdir; komandante, yarbay'dan büyük mü küçük mü?
che: en büyüğü komandante, 3 komandante var: ben, fidel, **feyzi çakmak**!
ben: **fidel**'i günümüz türkçesine "**sadık**" diye çevirebilir miyiz?
che: söz konusu devrimse, kim daha sadık tartışılır!
ben: atarlı gördüm sizi. e fidel yıllar yılı **küba**'da bütün balı pekmezi emsin, sen buralarda sürün...
che: yoo, ben memnunum halimden. herkes burda zaten, kakara kikirimiz eksik olmuyor. birazdan **zeki müren**'le rakı içcez. sen hiç '**komandante che guevera**' şarkısını **zeki**'den dinledin mi?

tamburlarla kemanlarla goy goylarla yaşıyoruz.

SANAT GÜNEŞİNDEN, KAZANCIDA, 2+1 RODÖŞOSE DAİRE. BEKARA, ÖĞRENCİYE UYGUN.

MERİH, N'OOLDU!?

6

- eee..!? sonra ne oldu? gittiniz mi zeki'yi dinlemeye
- yok onlar erkek erkeğe takılacaklarmış. yahu, yıllar yılı dağlarda doymadın mı adam adama takılmaya?"
- dedin!?
- yok, demedim. trip attım, anlasın artık o kadarını. türk kızı iki cihanda da türk kızıdır kardeşim!

Kendilerini Kırbaçlayanlar...

13. yüzyılda, tam olarak 1260 yılında, ana öğretileri kendilerini kırbaçlamak olan iki büyük dinsel hareket ortaya çıktı. Her yerde zulüm ve kargaşa hüküm sürüyordu. Derken, 1259 yılında mahalleleri silip süpüren bir bir veba salgını, bardağı taşıran son damla oldu. Umbria münzevisi olarak tanınan Raniero Fasani, Tanrı'yı yatıştırmak ve dünya işlerinde ilahi aracılığı sağlamak amacıyla nefsini koruma, fedekarlık, kefaret ve şehitlik öğretilerini yaymaya başladı. Daha da ileri gitti. Ateşli taraftarlar topladı.

"Disciplinata di Gesu Cristo" adlı altındaki bu fanatik topluluk, kendi öğretilerini vaaz ederek ve öğretilerinin bir parçası olarak kendilerini kırbaçlayarak* yürüyüşe geçti. Yarı çıplak, ellerinde kırbaçlar, sopalar, değnekler ve her türden kaba kırbaçlama aletleriyle bir sıra içinde yürüyüp kendillerini ve birbirlerini eğer anlatılanlar abartılmamışsa, gövdelerdinden kan fışkırana kadar kırbaçladılar. Yürürken başkalarının da kendilerine katılması için çağrıda bulunuyorlardı. Topluluk psikolojisini bilen birinin hiç de şaşırmayacağı gibi, yandaşlar buldular.

1347 yılında, Kara Ölüm, Avrupa'da bir kasırga gibi esti. Yılgınlık, kasvet, büyük bir felaketi izleyen bütün bildik sonuçlar, her yere egemendi. Kendilerini kırbaçlayanlar bir kez daha sahneye çıktılar ve tazelenmiş enerjileriyle kefaret ve şehitlik öğretilerini yine vaaz etmeye başladılar. Hareket Avrupa kıtasında gelişti ve yayıldı. Her sınıf ve inançtan erkekler ve kadınlar yürüyüşe katıldılar. Kendilerini kırbaçlayanlar arasında en ateşlileri suçlulardı.

Kırbaçlama aletleriyle donanmış, sıra içinde yürüyorlar, bir kasaba ya da köye vardıklarında haçlı ruhuyla toplantılar yapıyorlardı. Kendilerini kırbaçlayanlar bellerine kadar soyununurlar ve toprağa çizilen bir dairenen içine yatarlardı. Kefaretini ödemeyi istedikleri suç ya da kabahata göre aldıkları konum değişirdi. Zina yapan kadınlar yüzükoyun, katiller sırtüstü, yalancı tanıklık yayanlar yan yatarlardı. Bundan sonra dualar, ilahiler, ağıtlar ve ilahi aracılık için yakarışlar eşliğinde ayini yöneten rahip veya önden gelen biri taraından kamçılanırlardı. Gardner, bir tanığın kaleminden, Roma Kilisesi'nden büyük perhiz sırasında yapılan kırbaçlama töreniyle ilgili ilginç bir öykü anlatır:

Törene gün batımından bir saat sonra başlandı. Tahminimizce yaklaşık 500 bin kişi toplanmıştı. Dualar sırasında birkaç görevli içeri girdi, her biri üzerinde yaklaşık yüzer tane deri kırbacın bulunduğu demir çemberler taşıyordu ve bunları cemaate dağıttılar; Duadan sonra, ruhunun iyiliği için gövdenin cezalandırılması ve özellikle kırbaçlanmayla pişmanlık getirmenin yararları üzerine bir vaaz dinledik. Vaaz sırasında mumlar birbiri ardına söndürüldü ve vaazın sonuna gelindiğinde ortalık zifiri karanlıktı. "Vaaz sona erdiğinde bir çan çaldı ve sanki orada bulunanlar giysilerinden bazılarını çıkarıyormuş gibi ufak bir hareketlilik yaşandı, ikinci bir çan çaldı ve kendilerini kırbaçlamaya başladılar. Öyle karanlıktı ki bir şey görünmüyordu; iniltiler ve haykırışlar korkunçtu. Kırbaçlama bittiğinde, pişmanlık getirenler giysilerini giyerken ve kendilerini toparlarken dualar okunurdu. Işıklar yandı ve cemaat her zamanki takdis duasıyla dağıldı.

Kendilerini kırbaçlayanlar büyük miktarda kan kaybettiğinden ve müritleriyle birlikte öne arkaya sallandıklarından söz ederler.

İşin aslını bilmiyorum ama birkaç yıl bu disiplin içinde yer almış olanların ciddi bir sağlık tehlikesi olmadıkça ayrılamayacakları ve yılın belli bir zamanında yapılan törenlere katılıp kan kaybetmek zorunda oldukları da birçok defalarca söylenmiştir.

* MS 200 yıllarında sapkın bir mezhep olarak ortaya çıkan Ademiler büyük bir olasılıkla kendilerini kırbaçlayanlardı. Savundukları din olarak yaptıkları özel toplantılar gizli yapılır, cinsel organlarını da açıkta bırakarak kendilerini kırbaçlarlardı. Halka açık toplantılarda yalnızca omuzlar açıkta kalırdı ve toplantılarda kırbaçlama olmazdı.

sonbahar

güz Hazan

"Cennette her daim sonbahardır"
— John Donne

" Sonbaharın doğadan ziyade ruhun bir mevsimi olduğunu fark ettim."
— Friedrich Nietzsche

"Çıplak dalda bir karga tünemiş -
sonbahar akşamı"
— Matsuo Bashō

"Sonbaharda havalar serinlediğinde hayat yeniden başlar"
— F. Scott Fitzgerald, Muhteşem Gatsby

"Sonbahar her yaprağın birer çiçek olduğu ikinci bir bahardır."
— Albert Camus

"Hiç bir şey sonbahar kadar güzel ölmez."
— Ashlee Willis, Camdan Dilek

"Durgun havuzları işlesin bırak
Yaprakların güneş ve ölüm rengi,
Sen kalbini dinle,ufkuna bak."
...
— Ahmet Hamdi Tanpınar, Sonbahar

"Puslu sabahta yaşlı sonbaharı gördüm gölgesiz bir sessizlik gibiydi, sessizliği dinleyen."
— Thomas Hood

Soğuk, yoğun karanlığa dalmamız yakındır
Güle güle, aydın ışığı doyumsuz yazın!
Duyuluyor yaslarla inişi ağır ağır
Kaldırımlar üstüne, kırılan ağaçların
...
— Baudelaire, Güz Şarkısı

"Sonbahar en zor mevsimdir. Yapraklar düşer. Yapraklar aşka düşer gibi düşer toprağa"
— Andrea Gibson

"Hazan ile geçti gülşeni bustan
Eyler dertli bülbül zâr garip garip
Haraba yüz tuttu bezmi gülistan
Ağla şimdengeru var garip garip..."
...
— Erzurumlu Emrah

"Tasarımcılar dalgalı giysiler içinde bahar gibi giyinmemi istiyorlar. Ben bahar değil sıcak kırmızı bir sonbaharım."
—Marilyn Monroe

"Sonbahar yalnız yatılacak zaman değildir."
— Murasaki Shikibu, Genji'nin Hikayesi

"Nedir bu kuş, bilmem ki? Sonbaharda bulutlar turunç renklidir. Sonbaharda yapraklar konuşur. Lodoslu İstanbul denizi ne baş döndürücü şeydir! Bir lodoslu günde vapura atlayıp her ipin, her madenin ıslık çaldığı bir vapurda Adalara gidip gelirim. Akşamüstü bazen Köprü'nün ortasında durup Sultan Selim'in arkasındaki bulutlarda kırmızı rengin oyunlarını seyrederken, bir sahra vahasında muazzam bir şehir, bir eski Bağdat, bulutlardaki deniz muharebesini seyrederdim. Tramvaylar o şehri taşır, vapurlar o bulutlar şehrinin muhariplerini götürür, biz, bu hakikî şehrin sakinleri, tiyatro seyircileri gibi sessiz, âdeta geçenler bile durmuş gibi olur, seyrederiz."
...
— Sait Faik Abasıyanık, Bir Sonbahar Akşamı.

aforista!

YÖNETMEN İKRAM ABİ VE ASİSTAN YAŞAR

Behiç Pek

Gökhan Hamzaoğlu

Ağzı var dili yok

Bu yıl ekim ayı itibariyle üçüncü yılını deviren yurt dışı maceramda, fazlasıyla ülke değiştirdiğimi fark ettim. Avrupa ülkelerinden, Güney Amerika'ya kadar uzun bir liste yapılabilir.

Türkiye topraklarında yetişmiş her Türkiyeli gibi ben de, gittiğim ülkeleri kendi ülkemle karşılaştırma işini kendime meslek edindim ilk günden beri. "Şu yönü bizden iyi, bu yönüyle daha kötü" gibi cümleler, telefon konuşmalarımın önemli bir bölümünü oluşturuyordu. Sonraları bu karşılaştırma işi artık çığırından çıkar hale geliyordu ki meslek gereği, işi azınlık sorunlarıyla sınırlamaya karar verdim. Biraz rahatlamıştım doğrusu, çünkü "Kahvaltıda ne yiyorlar, çay mı içilir kahve mi, etin kilosu ne kadar, sokaklar temiz mi, orda kızlar mı teklif ediyor?" gibi sorulardan oldukça sıkılmıştım. Yani artık en yoğun karşılaştırmaları Kürt meselesi ve diğer ülkelerdeki azınlık sorunları hakkında yapmaya başladım. İşte bu kritik noktaya geldiğimde anladım ki gelişmiş ülkelerde, en azından benim gittiklerim arasında buna benzer bir sorun artık mevcut değil. Problemler çözülmüş, barış sağlanmış, demokrasi ve hukuk işler hale gelmiş.

Yetinir miyim? Bir Türkiyeli olarak "Olmaz kardeşim ben kendime, bulamadı, yapamadı dedirtmem" anlayışıyla, en azından bizdeki dil sorunuyla bir benzerlik bulmaya and içtim. Sonunda da, yine yakınlarda, Akdeniz ülkesi olan İspanya'da rastladım bir şeylere... Eskiden, yani Franco döneminde yasakmış Katalanca, Galiçyaca ve Baskça. Hatırı sayılır sıkıntılar çekilmiş. İşkenceler, baskılar, sürgünler, vatandaşlıktan çıkarılmalar; hatta idamların yaşandığını bile okudum ama problem, Francisco Franco'nun Hakk'a yürümesinin ardından çözülmüş. Bugün bu dilleri konuşmak serbest; hem de anadilde eğitim alınabiliyor.

Bunlar da beni açmayınca rotamı başka bir ülkeye çevirdim. Hedef Lüksemburg'du. Gitmeden biraz araştırma yapayım dedim ve ülkenin üç resmi dili olduğunu öğrendim. (Gitmeden önce, Çince konuştuklarını düşünüyorsam demek ki... ☺) Doğrusu heyecanlandım; evet bu sefer ülkemdeki sıkıntılara benzer bir şeyler bulabilir ve bir tür dert ortaklığı ferahlaması yaşayabilirdim. Üç dil nihayetinde, kolay mı?.. Hevesim öyle bir kaldı ki kursağımda... Almanca, Fransızca ve Lüksemburgca ülkenin resmi dilleri. İngilizce konuşulma oranı o kadar yüksek ki, markette ödeme yaparken dil seçenekleri içinde bile yer alıyor. Buna artı olarak, genellikle göçmen sayısından dolayı Portekizce de oldukça revaçta. Hatta eve gelen tesisatçı ile "Abi hangi dilden yürüyelim?" gibi değilse bile (ülkemi özledim yaa) "Efendim hangi dilde iletişim kurmayı tercih edersiniz?" şeklinde bir diyaloğumuz da oldu yeminle.

Lüksemburg'da, merkezden uzaklaşınca enfes bir doğa manzarasıyla karşılaşıyor insan; geniş düzlükler, yeşillikler içinde otlayan inekler, at çiftlikleri ve tabii ki çiftçiler. Tarım işi ile uğraşırken, iki çiftlikte farklı iki dil konuşulabiliyor ve bu kesinlikle sorun olmuyor; en kötü ihtimalle anlaşabilmek için ortak bir dil bulunuyor. Yani demem o ki herkes birbirinin kimliğini ve dilini tanımış, kimse kimseye "Sen neden benden başka bir dil konuşup bu ülkeyi bölmek istiyorsun?" diye sormuyor. E tabii böyle olunca da geniş düzlüklerde ve yüksek dağlarda mavzer, RPG ve tüfek sesleri değil de kuşların cıvıltısı duyuluyor.

Kısacası yine başaramamıştım memleketimdekine benzer bir dil sorunu bulmayı, üzgündüm ama barışın ve özgürlüğün ovalarında yürümek, ineklerle özçekim yapmak da keyifliydi hani... Her neyse bu rüya da çok sürmedi; memleketi düşündüm yine... Sevgili Ahmet Kaya'nın da dediği gibi "Uyandım, seni düşündüm, birden bire duvar, birden bire gece yarısı."

Neden bizde, ağzı olan ama dili olmayan azınlıklar daha çok sevilir acaba diye bir soru geldi aklıma ve sonra her Ortadoğulu gibi "Bi ara bakarız o işe..." deyip geçiştirdim merakımı... Hiçbir ülkede bizimkine benzer bir problem bulamamayı dileyerek, arayışlara devam edeceğim. Barışın ve huzurun ovalarından, ülkeme barış ve huzur dileklerimle...

Taksici

Pelin Alptekin

Onay arayışı içinde olan bi' insanım ben. İsterim ki herkes sevsin, herkes beğensin beni... Kimsecikler kızmasın bana... Desinler ki; "ne iyi, ne hoş, ne tatlı insan şu Pelin!"... Sebebini bilmiyorum. Çocukluğuma falan inmek lazım muhtemel... Benden hoşlanmadığını hissettiğim insanlara kendimi sevdirmek için aman ne uğraşırım... Gerekse de, gerekmese de... "Havalı" bi' durum olduğu söylenemez. Hatta biraz utanç verici gibi ama, "ne yapayım, ben böyleyim"... Alttan girer, üstten çıkar, çoğu kez hedefime ulaşırım...

Lakin... Bir meslek grubu var ki, ne yapsam yaranamıyor, bi' türlü "matah" olamıyorum. Hep eziğim onların yanında... Hep itilen, sinir olunan, sevilmeyen... Taksicileri diyorum, taksi şoförleri... Onları memnun etmek imkansız!.. Her seferinde yaklaştığımı hissediyorum, olacak gibi oluyor, yine olmuyor... İlk aşamaları geçmeyi başarsam da, bi' yer geliyor, tıkanıyorum. Bir zorlu süreç, bir acı deneyim, bir taşlı yol...

İlk evvela, taksiye doğru zamanda ihtiyaç duymayı bileceksin. Öyle herkesin işe gittiği saatte işe gitmeyecek, herkesin döndüğü saatte dönmeyeceksin. Ya bi' saat erken çıkacaksın, ya bi' saat geç. Olmadı, hiç gitmeyeceksin ki, yoğun zamanda yığılmaya, sakin zamanda işsizliğe neden olmayasın... Çekeceksin kendini...

Diyelim elini kaldırdın, taksi durdu. Öyle pat diye kapıyı açıp oturmayacaksın. Kibarca soracaksın, gideceğin yön ve mesafe uygun mudur diye... Uygun değilse teşekkür edip usulca kapıyı kapatacaksın. Uygunsa bineceksin. Sigara mı içiyor, çekeceksin döşeme ve havasızlık kokusuyla karışmış sigara dumanını içine. Susacaksın. Ha, nazik bi' şekilde sigarasını atmasını da rica edebilirsin ama, sonucuna katlanacaksın. O dakikadan sonra her frende ön koltuğa yapışacak ve dikiz aynasından duygusal şiddet görecek, yüzüne tükürse "yarabbi şükür" diyeceksin. Arabesk veya Kur'an mı dinliyor?.. Sen de dinleyeceksin.

Yolların neredeyse bomboş olduğu bir saatte, hani bayram olur, seyran olur, sabaha karşıdır; Şişli'den hava alanına veya Sarıyer'e gidiyorsan, onunla istediğin konuda sohbet edebilirsin. Ammaaa... Sabah dokuz gibi bi' saatte Cağaloğlu'na, ya da akşam yedide Suadiye'ye gidiyosan, suçunu bileceksin, tek kelime etmeyeceksin. Zira, ne dersen de, terslenme ihtimalin çok yüksek.

Adamın güzergah önerisini ikiletmeden kabul edeceksin. Yirmi kilometre açıktan mı dolaşmak istiyor, dolaşacak. Filanca kavşaktan geri dönebilmek için seni gideceğin yerin on dakika uzağında mı indirmek istiyor, indirecek. İlk akla gelen, yani en mantıklı güzergahta ısrar etme cüretini gösterirsen de, karşılığı ne olursa olsun, sineye çekeceksin. Geldik mi?.. İniyor muyuz?.. Taksimetre ne yazdıysa şoför lehine yuvarlayacak, para üstü beklemeden, seri bir şekilde arabayı terkedeceksin.

Niyet ettim Allah için... Bir pazar sabahı dörtte kalkıp ilk bulduğum taksiyle Şişli'den Çekmeköy'e gideceğim. Onun istediği şekilde, onun seçtiği yollardan. Sigarasını ellerimle yakacak, dinlediği türküyü mırıldanacağım. Çekmeköy'e gelince vazgeçtiğimi söyleyip, aynı taksiyle geri döneceğim ki boş dönmesin. Sonra bakacağım, ne yazdıysa on lira fazlasını vereceğim. Ayrılırken birbirimize bakıp gülümseyeceğiz. O bana "teşekkürler hanımefendi, iyi günler" diyecek, ben ona hayırlı işler dileyeceğim. Ve sonra, ölene kadar bileceğim ki, bi' zamanlar, bi' yerlerde bi' taksici beni sevmişti...

MORLEY

TARİHTE O GİİN

Canavar Mısır Hadisesi

1 Ekim 1896

Konektikıt'lı çiftçi Abraham Federer yetiştirdiği yarım ton ağırlığındaki cin mısırı patlatmaya çalışırken feci şekilde can verdi.

Tekerleğin İcadı

3 Ekim 1913

(Ne var?)

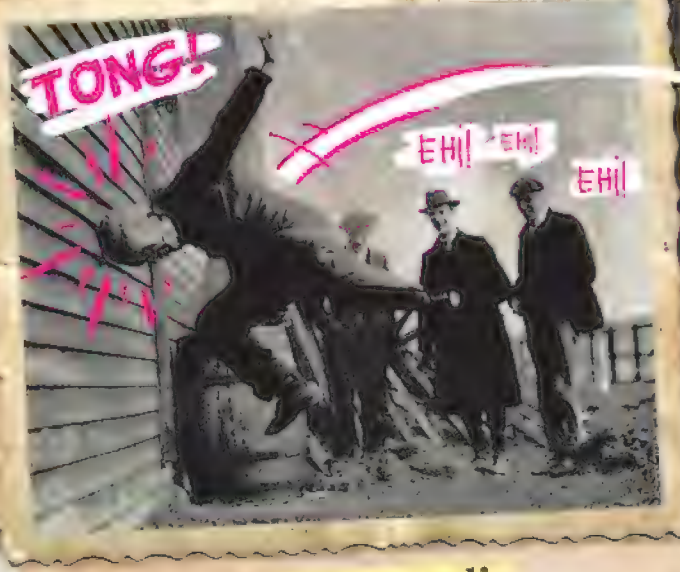

Travmolin

9 Ekim 1928

"Yastıksız, eşeksiz uzun eşek" olarak bilinen *"travmolin" (duvara bodoslama kafa atmaca)* olimpiyat oyunlarından çıkarıldı.

Girişimcinin Ölümü

13 Ekim 1932

Amerikalı girişimci Albert Shower 'Penguen Duşu'nun patentini aldı. Aradan geçen 80 yılda bu üründen 8 tane bile satmayı başaramayan bahtsız girişimci kaldığı otel odasında bir kutu penguen boku yiyerek intihara kalkıştı.

Gümüş Hüzün

17 Ekim 1952

Doğu Alman Bayan yüzme takımı senkronize yüzme dalında Olimpiyat 2. oldu. (1. kim olduysa artık)

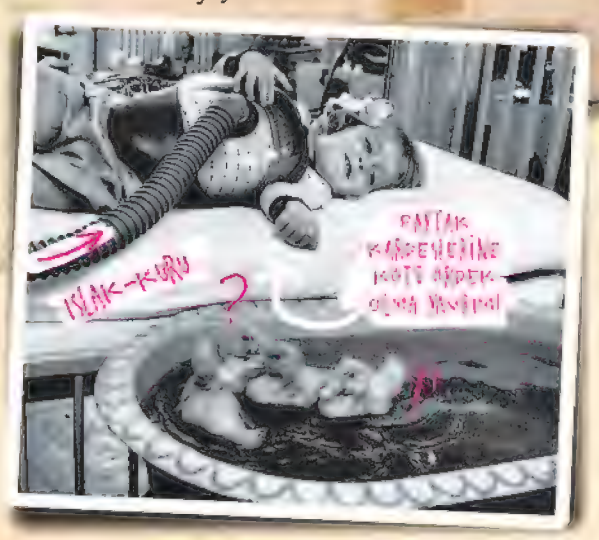

Toza Sor

19 Ekim 1948

İlk ve son başarılı elektrikli süpürge nakli gerçekleştirildi. Kendisine Simtel marka süpürge nakledilen 6 yaşındaki Elenor C. ameliyattan 15 sene sonra Amerikalı ünlü yazar John Fante ile evlendi ve yazarın "Toza Sor" kitabının ilham kaynağı oldu.

Seninki Kaç Metro?

5 Ekim 1944

1. Ankara Metrosu hizmete girdi. İ. Melih Gökçek dönemi öncesi Ankara'sının en önemli belediyecilik hizmetlerinden biri olarak gösterilen ve 8 metre - tek durak olarak planlanan projeye 1. Abdülaziz döneminde başlanmış ve tamamlanması 32 yıl sürmüştür. Açıldığı günlerde vatandaşın yoğun ilgisine mazhar olan 1.Ankara metrosu bir yere varmaması ve bilet ücretlerinin pahalı olması yüzünden zamanla popülaritesini yitirdi. Günümüzde hala ayakta olan metro, daha çok patates deposu olarak kullanılmaktadır.

"Önce, kafamı boşaltmak için sabah Jimnastiği yaparak güne başlıyorum! Kafamı eskiden boşaltamıyordum. Yanağıma tokat atıyordum, gidip tuvalete kusuyordum, olmuyordu! Sonra işyerinde çok sevdiğim bir arkadaşım, "Kafanın çıktığı yerde pembe birşey varmış gibi düşün, oluyo!" dedi. Denedim: Artık yarı-boş!

"Tabii, gün boyu kafasız gezemem. İş yerinde filan lazım oluyo çünkü. "Kafan nerede senin kızım!" diyorlar. Gardolaptan, sevdiğim kafalardan birini seçerek, üstüme giyiyorum..."

"Kahvaltısız, asla yeni bir güne başlamam! Başlamışsam bile geri döner, yatar-uyur, sonraki gün tekrar baştan başlarım. Sabah kahvaltım için, camiinin karşı sırasındaki Honkgonk yemekleri restoranından, erişteli ve yumurta parçacıklı çorba sipariş ediyorum!"

"Daha sonra, ayakkaplarımı, çizmeletlerimi, botlangaçlarımı, şapkalotlarımı ve diğer aksesuarlarımı giyiyorum. Magazin Dergisi sorumlusu Metin Beyin çektiği resimde görünmüyor ama, en sevdiğim aksesuarım, Muzaffer'in bana geçen yılki sevgililer gününde hediye ettiği, raptiye piercing! (tam topuğun altına takılıyor)."

"Evden çıkmaya yakın, makyajımı yapıyorum. Doğal makyaj yapmayı seviyorum! Bisürü genç ve güzel kadın, makyaj yaparken, yapay davranıyorlar: Bilmediği ingilizce şarkıları mırıldanıyor, tam hatırlamadığı birşeyi Google'ye bakmadan hatırlamış gibi yapıyor, hatta bazen "Öff" diyerek, hayata bile isyan edebiliyorlar! Fakat ben makyaj yaparken her zaman doğal, rahat ve neşeli davranıyorum."

"Evden çıkmadan önce son olarak, sabah sporuna ek olarak, mutfakta motorsikletlen geziyorum!"

"Scooter'ımla gezerken, Muzaffer'i düşünüyorum gene! Kendi sevgilim diye söylemiyorum, Muzafferin çok güzel bir vücudu var. Ona da babasından kalmış. Muzaffer, vücuduna çok güzel bakıyo. Leke yapar diye bazen gömlek bile giymiyor, serseri aşkitom!"

"Yukarıda, Muzaffer'e sevgililer gününde aldığım donu görüyorsunuz. Aslında o, kırmızıydı. Ama dediğim gibi, ficuduna çok süper değer verdiği için, kilodu ten rengine boyadı, tatlı hayvan şey! İkimiz de vücutlarımıza çok önem veriyoruz. Sanırım Aşk denen şey de bu zaten. Muzaffer fazladan, bir de bedenine önem veriyor: Eğitimini alıyor okulda."

"Öğleye doğru televizyonda, "Yoz TV" kanalında, bir öğleye doğru programına konuşmacı olarak katılıyorum! Çok güzel bir program: Herşeyi konuşmana izin veriyorlar! Dün mesela, güneş gözlüklerinden bahsederken, bir ara Savaştan bile bahsettim. "Keşke savaşlar olmasa ortabatıda" dedim. Hiç de öyle polis filan gelerek biber veya patlıcan gazı sıkmadı! Zaten, konuşmacı ben olduğum için, kimse birşey diyemiyor. İstediğim miktarda konuşabiliyorum."

"Akşam üzeri Muzaffer'le buluşuyoruz! Kendi sevgilim diye demiyorum, çok seviyorum onu. Başkasının bir sevgilisini sevsem böyle diyemezdim. ? Onunlayken bazen aklım karışıyo. Beni alıyor, başka bir boyuta götürüyor! Çok güzel elleri var. Elimi uzatıyorum ona. Bütün parmaklarımı tek tek öpüp emiyor, başına koyuyor."

"Daha sonra Muzaffer'in, Yoz TV kanalı binasının iki arka sokağındaki, komple Ayasofya kulesi ve Sarayburnu plajını gören dairesine gidiyoruz. Orada bana, silahını gösteriyor Muzaffer. Bana, Onu elinde tutmayı sevdiğini, çünkü çok ergonomik olduğunu" söylüyor. Eve gidince, erkonomig ne demek, Google'den bakıcam inşallah unutmazsam."

"Akşamleyin, iş yerimden kız arkadaşlarımla toplanıp parti veriyoruz: Radyoda güzel müzikler çalıyo, kokulu mumlu aydınlatmalarımız, mutfakta Honkkong yemeğimiz var. Kısacası, benim bir günüm böyle geçiyor! Siz de, gününüzü güzel geçirmeye bakın. Yoksa, gününüzü güzel geçirmezseniz eğer, hayat kötü sanıp yanılgıya düşüyor insan! Ben güzel geçirdiğim için, hiç yanılgıya düşmedim daha Allaha şükür!"

KELOĞLAN VE

GÜLYABANİ

yazan-çizen

TOLGA HIRSOVA

twitter: @hirsova

MERHABA, BEN EŞEK! BU HİKAYEYİ SİZE BEN ANLATACAĞIM.

"KONUŞAN EŞEK OLUR MU?" DİYE DÜŞÜNEBİLİRSİNİZ. AÇIKLAYAYIM. YAŞADIĞIMIZ MASAL ALEMİNİN PADİŞAHI GÜNLERDEN BİR GÜN ÜLKEDE SÜREGİDEN CEHALETE SAVAŞ AÇMAYA KARAR VERDİ VE "BUNDAN BÖYLE ÜLKEDE NEFES ALAN HERKES 8 YIL KESİNTİSİZ EĞİTİM ALACAKTIR" BUYURDU. PADİŞAH BUYRUĞU BU SUAL OLUR MU? E TABİ ETRAFINDAKİ DALKAVUKLAR DA SORAMADILAR "EŞEKLER DE DAHİL Mİ?" DİYE.

NETİCEDE BEN DE HERKES GİBİ OKULA GİTTİM, HEM KONUŞMAYI HEM DE YAZMAYI SÖKTÜM. AMA GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ HALA EŞEĞİM. E NE DEMİŞLER, TAHSİL CEHALETİ ALIR... NEYSE İSTERSENİZ HİKAYEYİ ANLATMAYA BAŞLAYAYIM.

İŞTE EFENDİM, YİNE GÜNLERDEN BİR GÜN BİZİM PEPİLEP ÜLKESİNİN KUDRETLİ PADİŞAHI SAHİP KELOĞLANI HUZURUNA ÇAĞIRMIŞ VE ONA DEMİŞ Kİ:

EEEY KELOĞLAN! ŞU KAF DAĞININ ARDINDA BİR GÜLYABANİ YAŞAR BİLDİN Mİ? ONDA BANA AİT BİR ŞEY VAR. GİT ONU BANA GETİR, BEN DE SENİ BİRİCİK KIZIM 'FÜLLNAZ HATUN'LA EVEREYİM.

ASLINA BAKARSAN KELOĞLAN FULLNAZ HATUNUN ÇOK DA HASTASI DEĞİLDİ, BİR AİLESİ OLSUN, ÇORBASI KAYNASIN İSTERDİ O KADAR. AMA BİZİM İLOE KAHRAMANLIK YAPMAYANA KIZ VERMEZLER Kİ ZATEN. NEYSE EFENDİM DÜŞTÜK YOLLARA. AZ GİTİK UZ GİTTİK KAF DAĞININ ARDINA VARDIK.

KAF

GÜLYABANİ MAĞARANIN AĞZINDA DİKİLMİŞ BİZİ BEKLİYORDU.

HOŞGELDİN KELOĞLAN! SANA BİR BİLMECE SORACAĞIM. BİLİRSEN İSTEDİĞİNİ ALIRSIN. 1 KİLO PAMUK MU...

DUR DUR. BİLİYOM BUNU. DEMİR, DEMİR! YOK PAMUK... ŞAŞIRTMALI Dİ Mİ? HEYECAN YAPTIM DUR!

ŞAKA LA ŞAKA! HEMEN PANİK YAPMA ONU SORMAYACAĞIM. DE BAKALIM PADİŞAH NEDEN GÖNDERDİ SENİ?

Bİ ŞEYİNİ ÇALMIŞSIN!

YALAN! ÇALMADIM.

HEMEN KIZMA CANIM. ÖYLE DİYORSAN ÖYLEDİR.

AFERİN, SEVDİM SENİ. AKILLI BİR COCUĞA BENZİYORSUN. O ZAMAN DE BAKALIM BÜTÜN BUNLAR NE DEMEK OLUYOR?

BU BİR HALK HİKAYESİ, İNSAN BİLİNMEYENE KARŞI, İNSAN DOĞAYA KARŞI, İNSAN İNSANA KARŞI. BÖYLE GİDER.

VAAAY! GÜZEEEL! PEKİ, BU MASALLAR NEDEN YÜZYILLARDIR TEKRARLANIYOR ONU DA DE BAKİİM?

TÜKETİM ALIŞKANLIKLARIMIZ DEĞİŞSE DE ÜRETİM MODELİMİZ DEĞİŞMİYOR. YANİ HER DEVİRDE RANTİYECİ, SÖMÜRÜCÜ, ZALİMLER, KISACA EZENLER, VE EZİLEN, SÖMÜRÜLENLER VAR. ÜSTÜNDEN YÜZYILLAR GEÇSE DE İNSANLAR BU HİKAYELERDE KENDİLERİNİ BULABİLİYOR. DOLAYISIYLA BU HİKAYELER HEP GEÇERLİ.

BU HİKAYENİN ANLATILMASI DA DİNLEYENİN BULUNMASI DA O KADAR İYİ BİR ŞEY DEĞİL O VAKİT.

HAKLISIN. DÜZEN DEĞİŞSE YENİ HİKAYELER ANLATIRIZ.

BELKİ DE YENİ HİKAYELER ANLATIRSANIZ DÜZEN DEĞİŞİR!

ORASI BENİ AŞAR. ALDIYSAN CEVABINI İŞİMİZİ BİTİRELİM DE BEN GİDEYİM.

DUR HELE! MADEM HER ŞEYİ BİLİYORSUN, ŞUNU DA DE "BEN KİMİM?"

ORASI KOLAY! SEN PADİŞAHIMIZIN DOYMAK BİLMEZ İD'İSİN. BEN DE SÜPER EGO'YUM. SENİ YENİP PADİŞAHI İMANA GETİRECEM KIZI DA ALACAM !

HA HAHA! PEKİ NEDEN?

NEDEN Mİ? ÇÜNKÜ SEN MİLLETİN BAŞINA BELASIN. BEN DE SENİ YENİP KAHRAMAN OLACAM. HEM KAVGADAN KAÇARSAM KÖYE DÖNÜNCE ANAMIN, KONU KOMŞUNUN YÜZÜNE NASIL BAKARIM?

YANILIYORSUN! BURDAN ÇIKAMAYACAKSIN!

İYİ YA, O ZAMAN DA ŞEHİT YAZARLAR. HEM OLUR MU ÖYLE ŞEY? BU BİR HALK MASALI. SONUNDA SAF OĞLAN CANAVARI ÖLDÜRÜR VE KIZI ALIR. Bİ KERE BEN ÖLÜRSEM HİKAYEYİ KİM ANLATACAK?

SONRA GÜLYABANİ KELOĞLAN'A DEDİ Kİ...

MERAK ETME SAF OĞLAN, BU DÜZEN DURDUKÇA BU HİKAYEYİ ANLATACAK DA DİNLEYECEK DE Bİ EŞEK MUTLAKA BULUNUR.

TAŞ KAFA KÜBRA

Bahadır Boysal
bahadirboysal@mynet.com

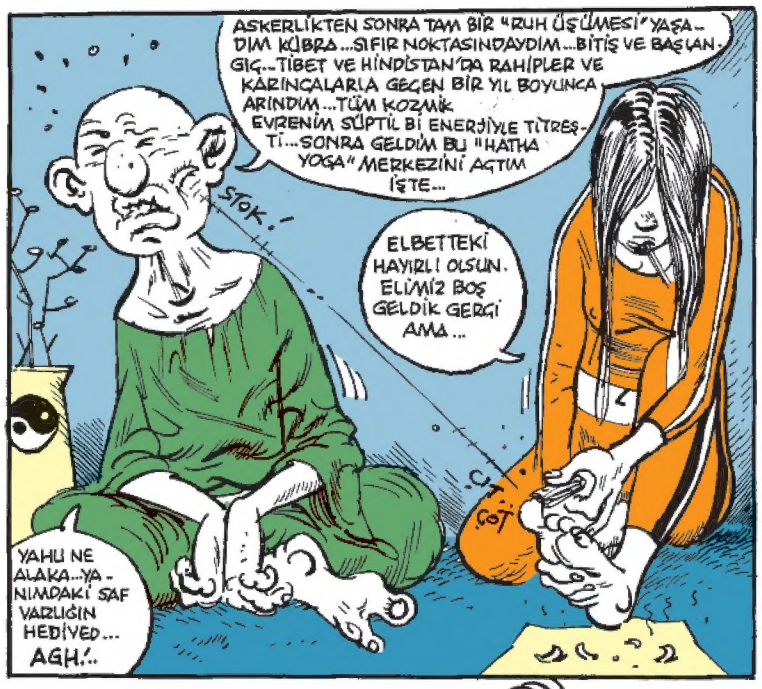

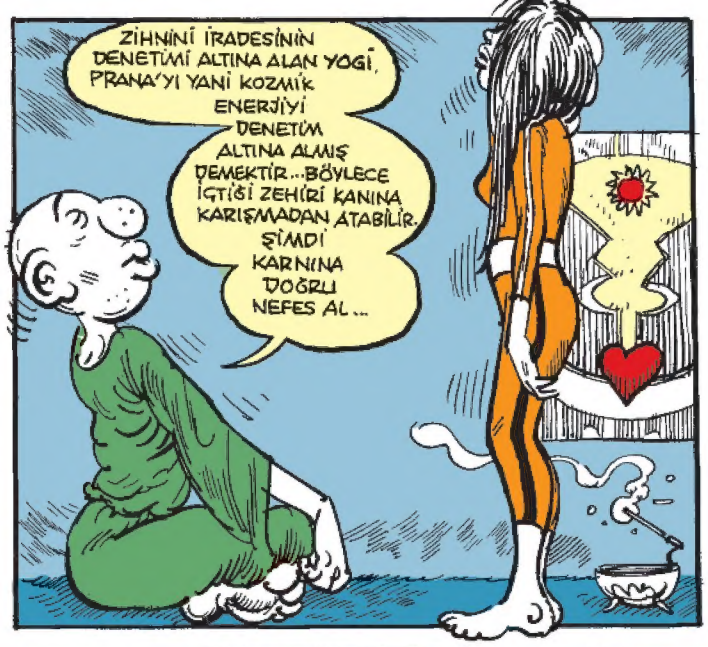

BAŞLANGIÇ

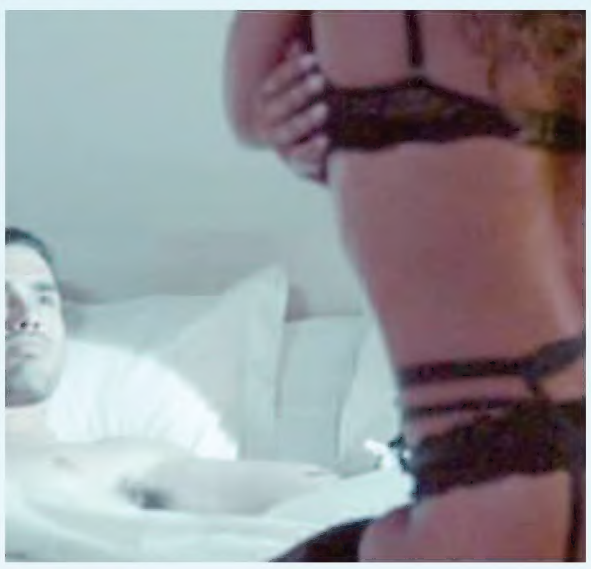

Destina, hastalarını farklı yollarla tedavi eden bir terapisttir. Tamamen bir muamma olan yüksek eğitimini tamamladıktan sonra yurt dışında sayısız okulda eğitim programlarına katılarak, üstadlardan özel dersler alarak, gözlemlerde bulunup hem eski hem de yeni nesil terapiye hakim bir okul kurmuş ve kendine dünya çapında müşteri ağı yaratmıştır.

Hastaları -veya biz onlara müşterileri diyelim- arasında adını açıklamadığı dünyaca ünlü şarkıcılar, sinema oyuncuları ve sporcular bulunmakla birlikte onun favori müşteri profili çok zengin ve geniş çevresi olan kişilerdir. Bu kişiler onun adını hep bir arkadaşlarından duyarak referansla kendisine gelmektedir. Müşterilerine önce var olan sorununu anlattıran Destina zaman zaman kendilerine referans olan arkadaşlarından da yardım istemektedir. Kimi zamansa, müşterilerinin ruhsal değil hayatlarında sıkıntıya yol açan "çok özel" ya da "çok gizli" sorunlarına da terapi yoluyla çareler bulmaktadır ki bu tip çözümler Destina Urbanyan'ı dünya çapında rakipsiz kılan özelliğidir.

En büyük özelliklerinden biri de müşterileriyle ödeme konusunda son derece geniş bir anlaşma yapmasıdır. Destina'ya gelen herkes sorunlarının çözülüp ruhlarını esir alan garabet bulutundan kurtulmanın bedelinin yüksek, çok çok yüksek olduğunu bilir. Ama bugüne kadar bu bedeli ödeyip pişman olan tek bir müşterisi olmamıştır.

Kemaşullah (Kemal Şurgâh) / Travis

Destina'nın yıllar önce havaalanından eve dönerken taksisine bindiği ve evinin yolu üzerinde tedavisini yaptığı ilk Türk hastası. Destina ona taksi ücreti karşılığı terapi uygulamıştır. Tedavisi sona erip Destina arabadan inecekken ona adını sorar o da Travis der. Destina bu esrarlı gözlere sahip esrarengiz taksiciyi İstanbul'daki ofisini açar açmaz yanına alacak ve maceralarında ona da yer verecektir...

*

Moral Apt. No:1

Aaargh, yine sonbahar gelmişti şehr-i İstanbul'a, gamsız baykuşlar Bodrum'un palanga plajlarından peştemallerini toplayıp şehre nüfuz etmişlerdi. Ben de parmaklarımı kıtırdatıp, kuş tüyü kalemliğimin mürekkebini doldurmuş, boynuma doğru mutlu son masajı yaptırmış candid kameralardan müşterilerimin gelmesini bekliyordum.

-Kemaşullah, alooo.

-...

-Kemaşullllaaaah!!!!

-Buyur, Destinanım.

-Lalo, mini fridgeler dolu mu, son kontrolleri yap. Klimaların içine tütsü tozu koydun di mi?

-Herşey hazır efe'm...

-İyi, hele bişi eksik olsun da bak bakiyim kafanı nası kırıyorum.

Ve işte beklenen olmuş sezonun ilk hastası gelmişti. Moral Apt. No:1 tabelası önündeki kameraya saniye saniye yansıdığına göre kırmızı halıya ayaklarını siliyordu barzo:

"Dling-dlong"

Kısa bir girizgahtan sonra odamın çift kanatlı kapısını açan Kemaşullah (bundan sonra Travis olarak anılacaktır) "Esme Bey geldiler efendim", diyerek adamı takdim ederek geri çekildi. Beyinsiz olduğu için adama ne içersiniz diye sormadan siktirip çıkar diye korktuğumdan hemen bir şey uydurdum:

-Eah, Travis şu masamdaki leylakları lilaları falan kaldırır mısın lütfen, neden koydun bunları buraya?

-Efendim onları Suud misafirleriniz şey etmişti.

"Ay nedir yani, paraları bol diye her dakka çiçek mi yollanır. Umarım böcek kontrollerini yapmışsındır." diyerek gözlerimi açtım bakalım ne anlayacak diye:

-Tabi ilaçladım efendimmm. Yyyani yapıldı. Temiz. "Bir şey alır mısınız Esme Bey?"

-Hayır efendim almam.

Böylelikle mini temsilimiz de bitmiş hasta da karşımda koltuğuna endişeli bir şekilde ilişmiş halde terapiye hazır hale gelmişti.

-Esme? Hangi yörenin ismi bu.

-Şimdi şöyle, benim ad aslında Eşme. Biz Honan Türklerindeniz. Yörüğüz. Bizim aşiretin adıdır yani, sizin uşak yanlış okumuştur kağıttan.

-Vay eşşek uşşak vay... Peki Bay Eşmee, nedir problem?

-Problem derken?

Adam iyice gerilmişti. Hemen maun masamın etrafından dönerek adamın tam önünü kesecek şekilde tünedim. Demi-spectaclellarımı gözüme iliştirip bacak bacak üstüne atarak:

-Yani hangi rüzgar attı sizi buraya, benim ofisime?

-Şimdi doktoranım, benim sorunum. Ben milletvekili adayıyım.

-Bak seeğn. Eee?

-Eesi, doğru düzgün yemin edemem diye korkuyorum, sonra konuşmam da aksanlı, alay edilirim gorkusuyla inanın kaç lokal tivi kanalını geri çevirmişem.

-Ayy canıım. Ne alaka koskoca vekille kim dalga geçecekmiş. Hem siz kendi memleketinizin insanını temsil ediyorsunuz. Değil mi?

-Şimdi ben aslında İstanbul'dan adayım.

-Neee!!!! Hmm o zaman.. diyerek hemen önümdeki dahili hattın tuşuna bastım.

-Buyurun efendim.

"Travis, bize hemen acılı tarhana çorbası, battal boy çömlek kebabı, keşkek, bol bol katmer, ciğerli bulgur, höşmerim bul getir" diye bir solukta sipariş verip adama döndüm.

-Kaydedildi patron.

-Tam olarak hangi yıllarda memleketinizde yaşadınız Eşme Bey?

-Doğdum, büyüdüm, anamgiller eniştemlerden aldıkları tarlalarda...

-Kısaca?

-Liseyi bitirince Ankara'ya gittim bir daha da dönmedim.

-Anladım, yani doğma büyüme oralısınız, şimdi sayın vekilim bu içinizdeki Anadolu sizi esir aldı mı çıkması bazen mümkün olmaz, bazen bir memleket türküsünde aklınıza gelir bazen hiç ummadığınız bir ecnebi ilinde ana avrat edilen bir küfürde içinizden çıkar bazen de çoğunlukla milli maçlarda ve Erovizyon şarkı yarışmasında gecenin karanlığında patlar. Bizim yapacağımız beyninize kodlanmış Anadolu imgelerini mümkün olduğunca minimalize ederek en basic halinizi size teslim etmek.

-Anlayamadım hocanım.

-Yani diyorum ki içinizdeki camışı çıkartacağız ve köye geri göndereceğiz, sizi de Ankara'ya Allah kısmet ederse...

Masama dönüp hemen playlistimi açtım; "Memleketinizin en güzel türkülerini hatırlayın vekilim, içinizi acıtan, radyoda duyduğunuzda sizi ananızın tarlaya giderken elinize verdiği kuru ekmek parçasını kemirirkenki günlere götüren ..."

-Aslında biz konakta yaşıyorduk.

-Whatever! Şimdi konsantre olalım. Birazdan çalacağım sizin memleketinizin türküsü. Artık siz bu şarkıyı duyunca hisleneceksiniz. Hatta el çırpıp ayağınızla tempo tutacaksınız. Hazırsanızz...

Bir elimle Sweet Home Alabama extended version'ı açarken öbürüyle de klimanın tuşuna bastım, içindeki hemp aromalı tütsü tozları odaya yayılmaya başlayınca sesi iyice açıp multivizyonda güneydoğu Amerika kolajlı filmi dayadım. Işıkları dimmer kumandamla usulca kısarken perdeleri de iyice kapatmıştım. Adam uçsuz bucaksız arazilerde bizonlara kement sallayan kovboyları, kırmızı yanaklı Amerikan bebelerini, jiple çocuklarını futbol antrenmanına götürüp akşam da kocalarıyla bira içen damızlık Amerikan kadınlarını gözleri dolarak yer yer alkışlayarak izleye kalmıştı. Hatta green card imtihanına hazırlananlara hazırlattığım özel finalde ellerinde üzerinde küçük Amerikan bayrakları olan elmalı paylarla dönen ve havai fişekler altında etekleri Marilyn Monroe gibi havalara kalkan kızları izlerken ayağa fırlayıp "Biravo" diye alkışlamaya başlamıştı.

-"I"'ya vurgu yapmadan bravo deyin. Bunun dışında kusursuz ve çok hızlı tepkiler verdiniz, tebrikler. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

-Vallahi hocam ne hayatlar yaşanıyor.

Durun daha bitmedi. Bir kısa gösterimiz daha var. Bu da sizin en sevdiğiniz filmden bir özet, fonda da Diriliş adlı tema müziğini duyacaksınız. Filmdeki korkutucu imgeler sizi yenilmez kılacak, şaşırma, şaşırınca gülme, utanma duygularınız yerini soğukkanlılığa bırakacak, seçimlere kadar size hediye vereceğim DVD'sini her gece yatmadan izleyecek, soundtrackini itunesdan telefonunuza yükleyecek ve gün içinde sürekli loopa alacaksınız.

-Yaani?

-Zamanla eğer talep ederseniz korkunun dozajının arttığı filmlerle sizi demir beybi sınıfına yükselteceğiz. Snuff'a kadar yolunuz var...

-Peki yemin edebilecek miyim, tv'de açık oturuma katılabilecek miyim.

-Çok afedersiniz, a...na bile koyacaksınız, siyasi tartışmaların en cool adamı yapacam sizi.

-Estağfurullah.

-Yemekler gelene kadar bir de şuna göz atın; bu sizin en sevdiğiniz müzik türü. Bu şarkı Rumors, Pep & Rash'dan. İşte bu tarz şeyler dinleyecek, bunların çaldığı gece kulüplerine gideceksiniz. Videoda gördüğünüz bu tipleri diğer vekil arkadaşlarınız olarak algılayın lütfen. Bir sonraki seansta kime hangi tipi yakıştırdınız konuşabiliriz arzu ederseniz...

Baslar tizler vuruyor, tütsünün buğuları gözlerini yakıyordu. Bir baktım kravatı ceketi de atmış.

-Çekinmeyin, dans etmek isterseniz.

-Yok dans değil de wc'yi kullanacaktım ben.

-Tabii tabii, arzu ederseniz vazelinden kokuluya kadar lubricantlar ecza dolabında.

Adam 10 dakika sonra hat trick sonrası Ronaldo, maç sayısı yapmış Rafael Nadal vee twitterda laf sokup like almış gibi geri döndü odaya.

O sırada kapı açıldı, yemek arabasını iterek Kemaşullah daldı içeri destursuz. Bir yandan da kolundaki peçeteyi düzeltmeye çabalıyordu. Hemen masamdan fırladım:

-Evladım ben sana servis et dedim mi? Paketleriyle getir yemekleri Eşme Bey'in önüne sehpaya, plastik çatal bıçaklarla çabuk, fırla, ter kok, adamın üstüne tıksır. Niye anlamak istemiyorsun. O kadar messengerdan yazdım sana mevzuyu.

-Derhal efendim.

Nihayet yemekler adamın önüne konmuştu:

-Aç değil misiniz?

-Yoo da. Bunları yemek ne bileyim istemedim birden.

-Ne diyosunuz, ama bunlar sizin yörenizin yemekleri, ananızın elleriyle yaptığı.

-Tekrar söyleyim de biz köyde konakta çok afedersiniz kahyalarla, lalalarla büyüdük. Annem yemek pişirmeyi bilmez.

-Yav arkadaş, bırak geçmişi geleceğe bak. Sen şu an burada ne yemek istiyorsun bana onu söyle.

-Ben, çok zahmet olmazsa kanat...

-Kanat mı diyoruz onlara?

-Zahmet olmazsa benn, ben Kentucky Fried Chicken istiyorum. Bi kova. Hatta yanına coleslaw da olsun.

Ayağa fırlayıp alkışlamaya başladım:

-Helal olsun sana aslanım, 1 aya kalmaz jambalaya yediricem sana. Meclisin altını üstüne getiriceksin!

-Peki ben size nasıl ödeme yapacağım. Ücreti konuşmadık.

-Orası kolay, öncelikle mebus olur olmaz hemen bir legalize it yasa tasarısı hazırlamanı istiyorum. Valla Avrupa'dan bile destek alırsın.

-Bu derin bir mevzu heralde. Ben yemek gelene kadar biraz kestirsem mahzuru var mı.

-Ne demek, Travis şu masadakileri al köşedeki Suriyeli dostlara ikram et. Sayın vekilimizin de üstüne örtüver. Ben KFC'ye kadar gidip geleceğim. Biraz hava almam lazım...

*****

GİZEMLİ VE ESRARENGİZ... BİR DE UYURGEZER... ŞEY... BİRAZ DA SALAK!

Pınar Özel
90 60 90

Aslında ilişkimiz kötü gitmiyordu. Hatta çok iyi gidiyordu bile diyebilirim. Beni seviyordu. Bana âşıktı. Gösterdiği aşırı ilgiyle beni şımartıyordu. Sanırım benim kendimi bozmaya başlamamdaki tetikleyici etken de bu oldu. İlgiden bunaldım sanırım. E zaten alışmadık kıçta don durmadığı için kendimi bozmuş olmam da çok şaşırtıcı değil aslında. Alışık olmadığım aşırı ilgisiyle bozdu beni adam. Evet, suçlu oydu tamamen.

Onu terk etmeye karar verdim kaybolan şuurumun verdiği cesaretle. Ama kavga ederek ya da veda konuşması yaparak değil de, ortadan kaybolarak gitmemin, beni daha çekici ve esrarengiz kılacağına karar verdim niye olduğunu hala bilmediğim bir şekilde.

Elbette ortadan muhteşem bir gizem yaratarak kaybolmak için kaybolacağım yerin seçimi de çok önemliydi. Kendi evimde ortadan kaybolmamın herhangi bir gizemi yoktu. Yani onun yanından yok olmayacaksam niye yok olacaktım ki? Ben de dâhiyane bir planla onun evinden kaybolmaya karar verdim. Öncelikle ona gitmem gerekiyordu ve temelde oldukça masraflı bir iş olacaktı bu ama değerdi. Yani en azından o anda öyle gibi gelmişti bana.

Ben İstanbul'da yaşıyorum, o ise Ankara'da yaşıyordu. Genelde her hafta sevgilim İstanbul'a geldiği için o sefer "Ben geleceğim Ankara'ya" dediğimde şaşırdı. Aklına elbette kıçıma batan rahatın ve huzurun beni çıldırttığı ve sırf onu terk etmek için Ankara'ya gidecek olduğum saçmalığı gelmediği için sevindi de garibim.

Gittim Ankara'ya. İlk gün çok güzel geçti ve oraya onu terk etmek için, daha doğrusu ortadan kaybolmak için, gittiğimi unuttum. Ertesi gün de unuttum asıl amacımı. Bir sonraki gün de güzel vakit geçirdik ama dördüncü gün o işe gidince ben hatırladım gerçek amacımı. Acayip güzel pozisyon yakalamıştım; o pozisyonu kaçıramazdım. O işteyken ben ortadan kaybolacaktım. İşten eve akşam 7- 8 gibi geldiğini bildiğim için bütün gün evde yayılıp, televizyon izledim. Aceleye gerek yoktu. Geleceğe saate yakın çıkıp, havaalanına gidecektim ve İstanbul'a dönüp, telefon numaramı değiştirecektim. Muazzam bir kayboluş olacaktı. Akşamüzeri beş gibi filan giyindim, eşyalarımı topladım. Artık kaybolmaya hazırdım. Her şey yolunda gidiyordu. Tam çıkacakken, salondaki barda duran içkilere gözüm takılmasaydı planım tıkır tıkır da işlerdi aslında.

Seneler sonra bile "Çok âşıktım ben Pınar'a ama birden bire arkasında en ufak bir iz bile bırakmadan gitti. Bir daha asla ulaşamadım" diye beni anlatacaktı. Ama işte gözüm o içkilere takılmasaydı olacaktı tüm bunlar. Votkayı açtım önce. Zaten açıktı aslında. Yarısı içilmişti. Kalan yarısını bitirdim. Sevgilim gelmeden de bitireyim diye hızlı hızlı içiyordum. O bitince Baileys'e geçtim. Drambuie'yi hiç açmasam iyiymiş ama ağzım bir kere değince duramıyorum ki ben, lanet olsun. Onu da içtim ve doğal olarak çarpıldım. İlla ki uyumam gerekiyordu kendimi biraz toparlamam için. Uyumak zorunda olacak kadar sarhoş ve fakat ortadan kaybolmak istediğimi hala hatırlayacak kadar ayıktım. Yatakta ya da salondaki koltukta yatsam vaktinde uyanamayabilirdim ve o eve geldiğinde ortadan kaybolamayabilirdim. Hemen, çıkasıca aklımı çalıştırdım ve salondaki üçlü koltuğun arkasına saklanıp, uyumaya karar verdim. Ayık kafayla ortadan kaybolma planı yapan bir kadının, sarhoş haliyle koltuğun arkasına saklanma fikri hiç de abes değil zaten dürüst olmak gerekirse. Minik valizimi de yanıma alıp, duvarla koltuk arasına girip, uyku pozisyonuna geçtim telefonumu tamamen kapattıktan hemen sonra. Alan sınırlı olduğu için valiz de kucağımdaydı o pozisyona geçtiğimde. Uyumuşum! Misler gibi uyumuşum hem de...

Uyandığımda yataktaydım. Islaktım ama giyiniktim. Valizim yatağın yanında yerde duruyordu. Ertesi sabah olmuştu bi de. Sevgilim uyanıktı ve perişan bir halde beni izliyordu.

Benim uyurken kaçırdığım kısımda, ben kısmen de olsa ortadan kaybolma konusunda başarıya ulaşmışım aslında. İşten gelip beni evde bulamayınca, markete gittiğimi filan düşünmüş. Bir süre sonra ben dönmeyince ve telefonumun kapalı olduğu anlaşılınca da eşyalarımı kontrol ederek yerlerinde olmadıklarını fark etmiş. Gitmişim yani ben. Hiçbir sorunumuz yokken evdeki bütün içkileri tükettikten sonra niye ve nereye gittiğimi düşündükçe de delirmiş haliyle. Arkadaşlarımı, havayollarını ve en sonunda da polisi aramış. Karakola gidip, gelmiş. Şimdi düşünüyorum da; sığır gibi uyumak yerine o karakola gittiğinde bari uyansaymışım evden çıkabilirmişim sahiden. Neyse. Sabaha karşı 5 gibi eve dönmüş. Çok korkmuş ve üzülmüş. Arkadaşları da yanındalarmış. Bir tanesi "Koskoca kadına ne olacak, salak mı bu? Gitmiştir bir yere" filan demiş benimkini teselli etmek için. Benimki de "Salaktır" demeye utandığı için ses etmemiş. Sonra saat altı gibi bunlar hala uyanık bir şekilde beklerlerken, ben elimde tutmaktan sıkıldığımı tahmin ettiğim valizimi itekleyince varlığımı fark etmişler. Fark edilmeme rağmen uyanmayınca da alkol komasında olmamdan korkup, beni üstümdekilerle beraber duşa sokmuşlar. Sonrası ise daha önce anlattığım gibi. Uyandım. Hikâyeyi yarım kulakla dinledim ve sevgilime dönüp "Ben çok acıktım, börekçiye gidelim mi?" dedim. Gittik. Neden böyle bir saçmalık yaptığımı sorunca "Evde yalnız kalmaktan korktuğumu ve o yüzden koltuğun arkasına saklandığımı" söyledim ve inandı. O anda ondan yine soğudum. Bunun neresine inanabilirdi ki bir insan? Gerçi doğruyu da anlatsam aynı derecede saçma olacaktı ama neyse...

Soğumanın verdiği gazla ilk planıma geri döndüm. Kesinlikle terk edecektim ve hiçbir şey söylemeden gidecektim. İki gece sonra planımı yürürlüğe koydum. Gece saat iki gibi, sevgilim uyuduktan sonra, evden çıktım. Bir taksiye binip, otobüs terminaline gitmeye kararlıydım. Uçaktan vazgeçmiştim zira bir önceki seferde havayollarını aradığı için bu sefer ters köşe yapacaktım. Evden çıktım, minik bavulumu arkamdan çekiştirerek kaldırıma ulaştım. Ulaştığım anda da taksi çağırmadığımı fark ettim. Ayrıca taksinin numarasını da bilmediğimi söylememe gerek yoktur diye düşünüyorum. Ana caddeye kadar yürümem gerekecekti ve hemen yürümeye başladım. Yan apartmanın önüne ancak gelmiştim ki köpekler havlamaya başladılar. Evet, o sokakta geceleri ortaya çıkan bir sokak köpeği çetesi vardı. Ne yalan söyleyeyim ki; korktum! Eve dönemezdim ama yan apartmanın bahçesinde sabaha kadar saklanabilirdim. Çok iyi düşündüğüme kanaat getirdiğim için hemen girdim yan apartmanın bahçesine, demir kapıyı kapattım ve kucağımda bavulumla bir ağacın altına yerleştim. Uyumuşum! Misler gibi...

Uyandığımda yataktaydım. Sevgilim anlamsızca beni izliyordu. Gece uyanıp beni evde göremeyince, artık bir klasik haline geldiği için önce arkadaşlarıma mesaj atmış, sonra havaalanlarını aramış. Tahmin ettiğim gibi otobüsler aklına gelmemiş. Neyse. Sonra sokağa çıkmış. Akıllanmadığı için yine karakola gitmiş. Sokak sokak beni aramış. 2- 3 saat sonra eve dönmüş. Yan apartmanın bahçesinde biriken kalabalığı görmüş. Ne olduğuna bakmak için o da girmiş bahçeye. Ne olduğunu sormuş kalabalığa. Biri "Kadın ölmüş" demiş. "Kadın ölmüş" cümlesini duyduğu anda "Ölmemiştir o, uyuyordur" diyerek kalabalığı yararak bana yaklaşmış. Bakmış; sahiden de ölmemişim, uyuyormuşum. Kucaklamış bavulumla beni; eve taşımış ikimizi de. Yatağa yatırmış. Yani beni yatağa yatırmış, bavulu yere bırakmış.

"Derdin ne senin?" dedi üzgün bir şekilde beni buluş hikâyesini anlattıktan sonra.

O anda dürüst olmaya karar verdim ve fakat hemen sonra niyeyse aklıma gelen tek şeyi söylemek zorunda kaldım:

"Uyurgezerim ben" dedim.

Gelip, sarıldı ve bunu beraber aşacağımızı söyledi. Ben de sessizce teşekkür ettim. Benim için çeşitli doktorlardan randevu aldı. Mecburen beraber gittik seanslara. Bir süre daha devam ettik ilişkimize. İlişkiye devam ettiğimiz süre boyunca ben de mecburen uyurgezermişim gibi davranmaya devam ettim haliyle. Sonra bir gün bir akşam yemeği sırasında "Ben ayrılmak istiyorum" dedi bana... Elbette "Sırf rahatsızlığımdan dolayı benden ayrılmak istiyorsun" diye çemkirdim ama sevinçten havalara uçmamak için kendimi zor tuttum, ne yalan söyleyeyim. Ayrıldık...

Fazla ilgiden deliren bir kadının tüm semptomlarını taşıdım ilişkimiz boyunca bünyemde...

Yeni yeni kendime geliyorum...

Fazla ilgi göstermeyin alışık olmayan bünyelere lütfen!

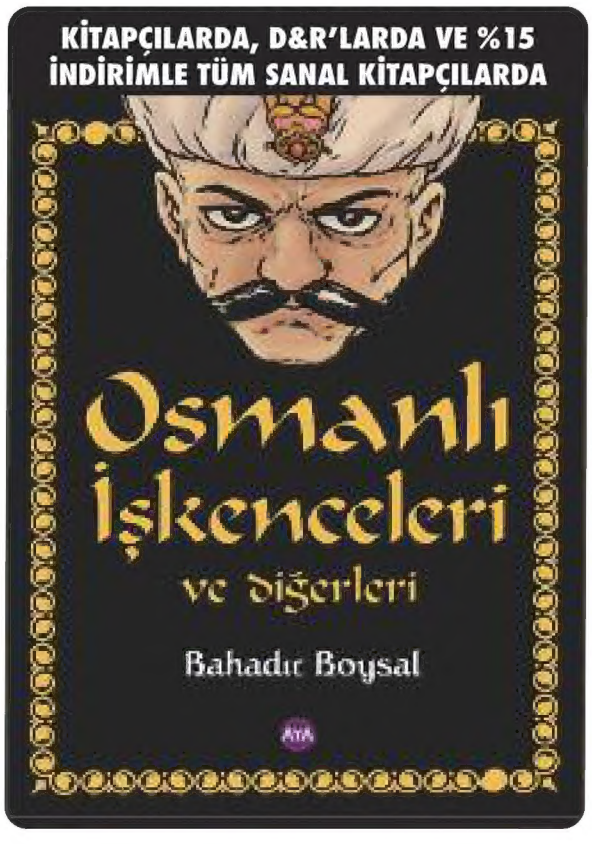

EKİM 2015-09 MANYAK

● **İmtiyaz Sahibi:** Tuncay Akgün ● **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd. Şti. ● **Mizah Yönetmeni:** Bahadır Boysal ● **Yazışleri Müdürü:** Serkan Kölük ● **Grafik & Sayfa Düzeni:** Murat Yüceşan, Cebrail Okçu ● **Renklendirme:** Fikret Özdemir ● **Kaligrafi:** Fatih Kaan ● **Müessese:** Ali Yavuz ● **Satış Müdürü:** Şener Küçükkaptan ● **Muhasebe Müdürü:** Gülsüm Ünlü ● **Tel:** (0212) 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 245 38 06 ● **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/İst. ● **Baskı:** LeMan Matbaası Adres: Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST. ● **Tel:** 0212 858 00 93 (95-96) ● **Genel Dağıtım:** D.P.P. A.Ş

SİMURG

yazan-çizen
TOLGA HIRSOVA
twitter: @hirsova

GECENİN YARISINDA KENDİMİ BİLMEZ ŞEKİLDE UYANDIM.

BAKTIM GÖKTE YENİ AY.

GÖZLERİMİ KAPADIM, YENİDEN UYKUYA DALDIM.

RÜYAMDA BİR KIZ GÖRDÜM.

BENİ BUL!

"BUNDA BİR MANA GİZLİ OLMALI" DİYE DÜŞÜNDÜM.

MANA SÖZDE GİZLİ, SÖZ KİTAPTA.

"ESKİ KİTAPLARDA OLMALI" DEDİM, SAHAFLARIN YOLUNU TUTTUM.

KALIN CİLDİ YIPRANMIŞ BİR KİTAP SEÇTİM. İÇİME ÇEKTİĞİM KOKUSU BENİ ESKİ BİR ZAMAN HİKAYESİNE GÖTÜRDÜ.

BİR ESKİ ZAMAN HİKAYESİNDE, ESKİ BİR İSTANBUL'DA (ONU) ARADIM.

GRAMOFON SESLERİ YÜKSELEN KAHVELER, CUMBALI AHŞAP EVLER, ŞİRKETİ HAYRİYE VAPURLARINDA, ESKİ SABAH EZANLARINDA ARADIM.

GALATA KÖPRÜSÜNDE BİR MÜVEZZİ'YE SORDUM. "BELKİ YAZIYORDUR" DEDİ, GAZETE HAVADİSLERİNDE ARADIM.

SAVAŞ ZAMANIYDI. HİCAZ'DA, YEMEN'DE, ŞARK CEPHESİNDE, GARP CEPHESİNDE GEZDİM, SİPERLERDE ARADIM.

KRİPTOLU MESAJLARDA, ASKER MEKTUPLARINDA...

BOOOM

...YİTİP GİTMİŞ BİR ALMAN ASKERİNİN PARKASINDAN ÇIKAN BİR KİTAPTA ARADIM.

ZERDÜŞT'E SORDUM, "ATEŞE BAK" DEDİ.

ALSO SPRACH ZARATHUSTRA

ATEŞTE ARADIM.

YANDIM, BİTTİM, KÜL OLDUM.

GECENİN YARISINDA KENDİMİ BİLMEZ ŞEKİLDE UYANDIM.

BAKTIM GÖKTE DOLUNAY. YENİDEN UYKUYA DALDIM.

RÜYAMDA BİR OĞLAN GÖRDÜM

BENİ BUL.

"BUNDA BİR MANA GİZLİ OLMALI" DİYE DÜŞÜNDÜM.

MANA SÖZDE GİZLİ, SÖZ KİTAPTA.

"YENİ BİR KİTAPTA OLMALI" DİYE DÜŞÜNDÜM. OTURDUM BU HİKAYEYİ YAZDIM.